

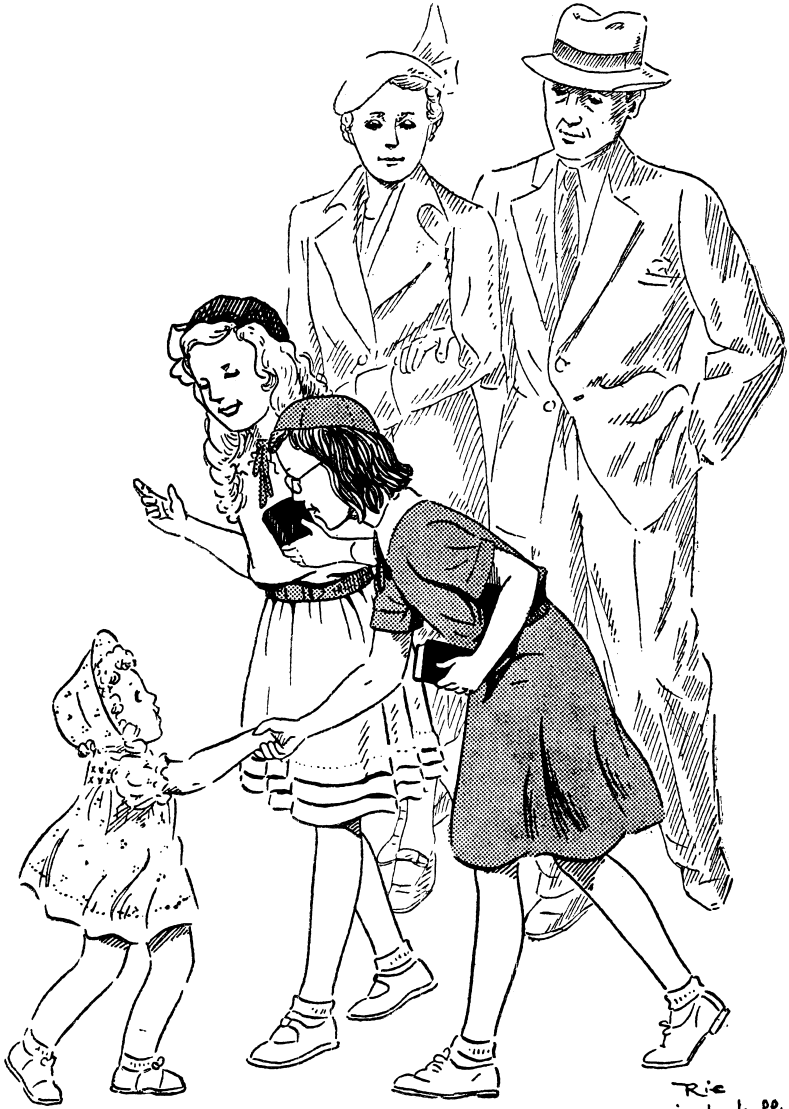
DROMELOT

C. TH. JONGE JAN-DEGROOT



G.F. CALLENBACH N.V. N'JKERK

DROMELOT



Rie
Reinderhoff

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

DROMELOT

Illustraties van Rie Reinderhoff



G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk 1

MARIJKE

Grijs en verweerd ligt de oude kerk in 't midden van het dromerige stadje. Ze ligt zó hoog, dat je met stenen trappen naar het kerkplein moet klimmen.

Af en toe klingelt er een liedje uit de toren, een vlot vrolijk liedje, dat helemaal niet bij de waardigheid van het grijze gebouw past.

Hei, 't was in de Mei zo blij

en

Zeg pater, geef je non een zoen!

Ja en als het zonnetje nu maar lief was en de kerk met zijn plein zette in zijn gouden licht. Dan zou je eens zien, hoe mooi de kerkraden waren en hoe aardig dat kleine bloemenwinkeltje leunde tegen zijn oude muren.

Een bloemenwinkeltje, dat tegen een kerk aangebouwd is?

Ja, dat is nog een overblijfsel uit het grijs verleden. Kijk maar eens, hoe oud het winkeltje is met zijn luikjes van zwart en rood en zijn grappige uitstalkast naar buiten.

...„In de vergulde tulpenbol”... zo heet het winkeltje en er staat een jaartal op ook... Anno 1770. Alsjeblieft! Zo'n oud winkeltje.

Wie er woont?

Marijke's vader. Kijk, Marijke komt hem juist halen, want ze wonen hier niet. Het is niet meer als vroeger, toen een gezin genoeg had aan een kamertje met een paar bedsteden en een keukentje.

Marijke en haar vader en moeder en Jan-Gijs en de kleine Marja wonen aan de waterkant. Je moet er de kerktrappen voor



aflopen, een straat doorgaan en dan ben je er al. Een mooi nieuw huisje met een erkertje en een balkonnetje er boven. En wanneer Marijke van school naar huis gaat, komt ze langs de kerktrappen en dan wipt ze meestal even naar boven om te zien, of vader al klaar is om mee te gaan. En als haar vader niet klaar is? Dan is het nog niet erg, want zie je, dan heeft Marijke toch even gedaan wat ze zo heel graag wilde doen. Ze heeft gekeken naar het winkeltje, het oude winkeltje, waar haar grootvader en grootmoeder en haar overgrootvader en overgrootmoeder ook al in gewoond hebben. Vandaag is het Dinsdag en dan staat het winkeltje vol van de

fleurige Meikinderen. Tulpen in vlammend rood en zacht geel, hyacinten en kleine blauwe druifjes, narcissen in teer wit; een veelvervige staalkaart van de fleurige bollenvelden.

Marijke blijft boven aan de kerktrappen staan en kijkt naar het winkeltje, naar hùn winkeltje. Maar dan ziet zij ook haar vader, die de deur al op slot doet. Hij leunt op zijn stok en hij trekt een gezicht van oude lappen. Ja, Marijke's vader heeft last van rheumatiek.

Gelukkig niet zo erg, maar als 't weer zo vochtig is als vandaag, nou dan weet Marijke het wel.

Ze springt op vader los. Jolly, de fox-terrier, die zo fijn de ratten uit de oude kelders weet te vangen, laat zich niet van de wijs brengen door een tikkeltje motregen of een beetje pijn van de baas. Hij springt Marijke vrolijk tegemoet, maar Marijke weert hem af en duwt hem een stokje in de bek. Daar wordt hij kalm van. Hij stapt dan rustig voort, alsof hij iets heel kostbaars te dragen kreeg.

„Hebt u erge pijn, vader?” vraagt Marijke.

„'t Gaat wel, mijn kind. Mijn poeders zijn op, zie je. Als ik maar iemand had om wat poeders bij de dokter te halen.”

Ja, daar weet Marijke geen raad op. Ze moet naar school en wat het ergste is: ze moet haar jaartallen nog eens nakijken ook en moeder wat helpen tussen de middag.

Moeder staat al op de uitkijk met Marja op de arm.

Jan-Gijs zit natuurlijk weer aan de waterkant en probeert, hoever hij kan mikken in het grijs-blauwe water.

Maar wanneer vader met Marijke aankomt, wipt hij naar binnen. Erwtensoeep met worst vanmiddag. Dat gaat er nog best in, als Mei zijn warmte weghoudt.

Moeder vindt, dat Marijke maar even naar de dokter moet gaan om poeders te vragen voor haar vader. En als ze te laat op school komt en haar jaartallen niet meer kan nakijken?

Moeder zegt, dat dokter Hansma het wel niet zo druk zal hebben en dat ze maar moet vragen, of ze even voor mag gaan, omdat ze naar school moet.

„Maar als ik tòch eens te laat kom?” vraagt de voorzichtige Marijke.

„Als je toch te laat komt, moet je maar tegen mijnheer zeggen, dat er niemand anders was om naar de dokter te gaan,” zegt moeder.

„Meisjes zaniken altijd zo,” vindt Jan-Gijs.

Ja, zie je, maar Jan-Gijs gaat nog naar de lagere school. Breuken en procent-sommen vindt hij al zo geleerd. Maar wat weet hij van huiswerk en van Franse thema's en van repetities?

Marijke hoeft dit keer niet te helpen met de afwas. Maar wel legt ze kleine Marja nog even in haar bedje. Die moet nog een middagslaapje doen. Marijke zou dat karweitje niet graag willen missen.

En wanneer Marja lekker ligt, wil ze per se haar „Viespeuk” hebben.

Viespeuk is de oude lappenpop, die niet eens ogen en haar heeft. Ze speelt er veel liever mee dan met het mooie poppekind, dat rechtop in de poppenwagen zit. Die kan slapen en geluid maken en heeft heel mooie kleertjes.

Maar Viespeuk wint het altijd.

„Kleine lieve schat,” zegt Marijke. „Kleine lieve schat, hier is Viespeuk, ga maar gauw slapen.”

Maar dan roept moeder, dat het nu toch heus tijd wordt om naar de dokter te gaan.

Als Marijke bij de dokter geweest is, moet ze naar de apotheek gaan en daar zullen ze wel zorgen, dat de poeders thuisgebracht worden.

Eén uur klingelt de klok. En dan loopt Marijke op een holletje naar dokter Hansma.

Een oude dienstbode, die kijkt als tien donkere Meidagen, opent de deur. Vraag daar nou maar eens aan, of je even voor mag gaan, omdat je naar school moet.

En een wachtkamer, die zo vol is, dat je niet eens kunt zitten. „Kom maar hier, meisje.”

Een vriendelijke oude dame schuift wat op en maakt, dat Marijke kan zitten. Goed zo, nu kan ze tenminste haar jaartallen nakijken. Marijke slaat haar boek open en leest: „1417. Jacoba van Beieren wordt gravin.”

„O. . . . en hebt u zo'n hoofdpijn en moet u daarom naar dokter Hansma?”

„Ja mevrouw, een heel erge hoofdpijn. Het knaagt hier zo, ziet u.”

1417. Jacoba van Beieren wordt gravin.

„Het is jouw beurt, kind.”

Marijke kijkt naar het meisje, dat naar binnen gestuurd wordt. Ze moet langs haar heen. Marijke windt onwillekeurig een van haar mooie krullen om haar vinger.

Het meisje is van haar leeftijd. Ze heeft piekerig haar en o, wat heeft ze griezelige ogen! Marijke schrikt daarvan, als ze haar aankijkt. Heel groot en star lijken die ogen achter de dikke brilleglazen.

De dame naast Marijke schijnt het ook te vinden.

„Wat een vogelverschrikkertje,” zegt ze heel zacht voor zich heen. En ze kijkt van de deur naar Marijke, alsof ze zeggen wil: Dan zie jij er heel anders uit met je leuke blauwe kijkers en je blonde haren.

1417. Jacoba van Beieren wordt gravin.

Marijke stopt haar vingers in de oren en probeert te lezen.

Het duurt zeker wel een half uur, voor al die patiënten geholpen zijn en in dat half uur kan ze haar jaartallen leren.

Jacoba van Beieren! Die is dit jaar in al haar gratie op het tulpenfeest geweest. Marijke heeft er foto's van gezien en weet wel, hoe zij er uitziet.

Hè, heerlijk moet dat zijn om voor Jacoba van Beieren te mogen spelen. Als zij dan eens één van de hofdames had mogen zijn.

Die in het paars-fluwelen kleding had ze het mooist gevonden. De mouwen waren zo breed geweest, dat ze op de grond hingen en de witte sluier hing van de punt van de hoed naar beneden. Jacoba van Beieren. . . . valkenjacht. . . .

Marijke laat het boek zinken in haar schoot. Ze kijkt uit het raam. Daar staat haar witte schimmel al klaar. Ze stijgt op, omringd door de andere hofdames en haar schildknaap reikt haar een valk, die ze op haar hand neemt.

Daar rijdt ze uit. . . . Hop, hop, hop, een fleurige stoet van dames en edelen.

Pats, het boek valt op de grond.

Verschrikt kijkt Marijke om zich heen. Drie mensen zitten er nog in de wachtkamer.

„. . . . En toen mijn hoofdpijn beter was, kreeg ik oorpijn.”

De dame naast haar heeft het nog steeds over haar kwalen.

Marijke kijkt op de klok. Tien minuten voor twee. Ze zal te laat komen en van haar jaartallen kent ze geen sikkepit. Omdat ze op de valkenjacht geweest is.

Zo'n dromelot.

Hoofdstuk 2

ZO'N RARE DOKTER

Hè, hè, eindelijk is Marijke aan de beurt. Ze stapt naar de spreekkamer en tikt op de deur.

„Binnen,” gromt dokter Hansma en hij kijkt niet op of om, als de deur opengaat. Hij schrijft in een boek en wrijft zich vermoeid over het haar.

Weer een patiënt, die oorpijn heeft of keelpijn. Maar dan kijkt hij op en ziet het blozende gezichtje van Marijke.

„Ha, Marietje Verdonck,” zegt hij. „Erg ziek zie je er niet uit vandaag. Wat zal 't zijn? Een verkouden neus of geen eetlust? Geef me je pols maar eens.”

En dan schatert Marijke van de lach. Die grappige dokter Hansma ook, die zo maar haar pols wil voelen en nooit kan onthouden, dat ze Marijke heet en geen Marietje. Ze lacht zo hartelijk, dat dokter Hansma zich ook niet meer ernstig kan houden.

„Ik ben niet ziek, dokter. Vader heeft zo'n last van reumatiek.”

Dokter Hansma grijpt al naar het receptenboekje. Hij schrijft zijn recept en reikt het aan Marijke over.

„Alsjeblieft, meisje, je vader weet wel hoe hij het moet innemen. Je bent aardig gegroeid, kleine Marietje, sedert ik je in de

wieg zag liggen. Je had toen al van die grappige kleine krulletjes. Je hebt me heel wat werk gegeven. Mazelen, roodvonk, alles heb je gehad. En weet je wel, dat je me altijd om snoepjes vroeg?"

Marijke is opgestaan. Ja, hoor, die dingen weet ze allemaal heel goed, want dokter Hansma heeft ze haar dikwijls verteld.

Als Marijke weg wil gaan, houdt de dokter even haar hand vast.

„Marietje,” zegt hij, „daar schiet me iets te binnen. Ken jij dat meisje ook, dat straks in de wachtkamer zat?"

„Dat meisje met die”

Marijke maakt haar zin niet af. Ze heeft willen zeggen: „Dat meisje met die rare ogen.”

Dokter Hansma knikt.

„Ja,” zegt hij, „dat kleine ding met die vergrotende brillenglazen. 't Is jammer, Marietje, dat je haar niet kent. Je zou haar met je vrolijkheid misschien wat kunnen helpen. Het is maar een stakkerdje, dat best wat zon in haar leven zou kunnen gebruiken.”

„Ik ken haar niet, dokter.”

„Enfin, de stad is niet groot en als je er ooit een vriendinnetje bij kunt gebruiken. . . .”

Dokter Hansma maakt zijn zin niet af. Hij bukt zich en neemt uit de la van zijn schrijfbureau een doos dropjes.

„Steek eens op, Marietje. Of ben je nu te groot voor een snoepje?"

Marijke neemt een dropje en dan laat de dokter Marijke uit. Ze is de laatste patiënt gelukkig.

Zij holt zo hard weg, dat haar krullen op haar rug springen. Ze houdt haar alpino in de hand en haar manteltje zweeft los achter haar aan.

„Jaja,” zegt dokter Hansma, „jaja, zo worden al die kleine kinderen groot.”

En Marijke denkt: „Wat een rare dokter, die wil mij een vriendinnetje aanpraten, waarvan ik niet eens de naam ken.”

Marijke racet naar de apotheek en van de apotheek naar school.

Kwart over twee! De hoofdonderwijzer vangt haar op in de gang.

„N . . . n . . . naar de dokter geweest, meneer, voor vader,” hijgt Marijke.

„Je vader is toch niet erg ziek?” vraagt mijnheer Van Riessen. Dan moet Marijke weer uitleggen, wat er precies met haar vader aan de hand is en dan zo tegen halfdrie ploft ze in haar bank.

„’t Zal wel in orde zijn, hè Marijke,” zegt de klasse-onderwijzer, die haar met de bovenmeester heeft zien praten.

Ja, ’t zal wel in orde zijn, naar Tini Volman, Marijke’s vriendinnetje, wil weten waar Marijke zo laat vandaan komt. Ze tekent vraagtekens op een vloeitje en ze port Marijke onder de bank aan.

Tot de onderwijzer zich naar het bord keert. Dan fluistert Marijke: „Naar de dokter geweest.”

Maar de onderwijzer schijnt ook ogen op zijn rug te hebben. „Laat Marijke met rust, Tini. Ze zal je na vier uur wel precies vertellen, wat er aan de hand is geweest. Dan heb je weer rust.”

Tini Volman krijgt een kleur. ’t Is heel natuurlijk, dat ze alles wil weten van haar vriendinnetje.

Gelukkig voor Marijke worden de jaartallen niet overhoord. Mijnheer heeft platen meegebracht, die door de klas bekeken moeten worden en dan is er geen tijd meer over.

Maar wanneer de school uitgaat, moet Tini toch heus het naadje van de kous weten. De klasse-onderwijzer kijkt, hoe ze daar samen wegstappen en heeft schik in de twee babbelsjes, die stijf gearmd lopen, de hoofden naar elkaar toegebogen. „Mijn twee parkietjes,” denkt hij. „Bij elkaar in één bank en met elkaar vriendin zolang ze op school zijn. Soms wat al te vlot van toon, maar gelukkig ijverige leerlingen.”

Nu ja en dan kon er wel wat mee door.

Hoofdstuk 3

MARIJKE DROOMT WEER EENS EN DOET EEN ONTDEKKING

„**W**at is dat dan toch voor een kind, waar die rare dokter het over had?” vraagt Tini ongeduldig. „Heb je dan niet gezegd, dat je al een vriendinnetje had?”

Marijke schatert het uit.

„Een dokter is nogal een geduldig mens om zo'n uitleg aan te horen. Het is heel eenvoudig, Tini. Dat kind zat in de wachtkamer en een poosje later kwam ik binnen. Daarna begon de dokter er over, maar ik denk, dat hij nu de hele geschiedenis alweer vergeten is.”

„Heb je dan niet gevraagd hoe ze heette?”

„Nee, dat heb ik niet en laten we nu maar ophouden over die zielepoet. Ze kent mij niet en ik ken haar niet.”

„En je hebt een vriendin,” zei Tini, die erg jaloers was aangelegd.

„En ik heb een vriendin,” knikte Marijke. „Ga je even mee naar mijn huis?”

„Even Marja zien,” stemde Tini toe, die zelf enig kind was en erg veel hield van het zusje van Marijke.

Moeder was druk bezig in de keuken en zei: „Zo meisjes, is de school al uit? Kijk eens gauw, wat Marja uitvoert. Ik vertrouw het niet, als ze zo stil is.”

En wat was de bezigheid, die Marja zo in beslag nam? Ze had de gymnastiekbroeck van Jan-Gijs gevonden en was bezig zich te verkleden. Allebei haar beentjes staken in één pijp en dan bleef er nog ruimte genoeg over.

Tini pakte het kleine ding met broeck en al op en knuffelde haar.

„Kleine lieverd. Jij kleine lieverd.”

Marja, gestoord in haar verkleedpartij, trok een lip, maar moeder wist wel raad. Die legde een mooie sinaasappel voor Marijke neer, die ze mocht verdelen en Tini maakte van de schil een roeibootje.

Maar Tini kon niet lang blijven. Ze woonde aan de andere kant van de stad en er wachtten naast het andere huiswerk tien algebra-sommen.

„Droom maar niet van mijn nieuwe vriendin,” plaagde Marijke. „Niks, hoor. Vriendinnen genoeg op de wereld,” troefde Tini. En ze liep op een halletje naar huis.

„Je bent vanmiddag vrij, hè Marijke? Wil je een half uurtje op de winkel komen passen? Ik moet heel even weg.”

Marijke knikte. Ze vond het altijd prettig in het winkeltje op het kerkplein.

„Maar dan moet je Marja meenemen,” zei moeder. „Ik wilde wat rusten en daar komt niet veel van, als die kleine spring-in-’t veld thuis is. Ze heeft haar middagdutje veel te gauw uit.” Marijke’s voorhoofd fronste zich even. Als Marja bij je was, betekende dat, dat je heel erg moest opletten.

Maar Marja, die dol was op uitgaan, kwam zo triomfantelijk met haar muts aan één band aandragen, dat Marijke vertederd werd.

„Eerst gaan we eten, lieverd en dan moet je nog even slapen en dan gaan we pas.”

Moeder streek Marijke even over haar krullen. Ze was zo’n lief moedertje, wanneer het Marja betrof. Met Jan-Gijs kon ze nog wel eens wat ruziën, maar met Marja was ze erg geduldig.

Glimlachend luisterde moeder, hoe ze het kleine ding uitkleedde, zingend een eigengemaakt versje, waarvan Marja het refrein dapper meezong.

En de M van Marja en de M van Marijke
Holly-holly-holly day
En Marja is mijn lievelingspop
Holly-holly-holly day.

De lievelingspop van allemaal was het kleine ding, maar moeder zou wel zorgen, dat ze niet verwend werd. Want daar had je de last maar van.

Marja, onrustig door het beloofde uitstapje, was al gauw wak-

ker en al bijtijds klauterde Marijke met Marja aan de hand de kerktrappen op.

Bij de kerk bleef het kleine ding staan en stak luisterend haar vingertje op: „Ziekje.”

„Ja, muziek. Daar gaan we fijn naar luisteren. Mijnheer Valentijn speelt op het orgel.”

Voor het bloemenwinkeltje lag Tarzan, de geleidehond van de organist, want mijnheer Valentijn was blind.

Jolly, die goede maatjes was met zijn grote vriend, lag broederlijk naast hem met zijn kleine vinnige rattenvangerssnoet in Tarzans dikke vacht.

„Zo kinderen,” zei vader. „Ik ga maar vlug mijn boodschap doen, dan ben ik zoveel te gauwer terug. Er zal wel geen klant komen om deze tijd, Marijke, maar anders staan de prijzen op de bloemen.”

Toen vader weggegaan was, zat Marijke op een krukje en luisterde naar de muziek, die uit de kerk klonk. Mijnheer Valentijn speelde bekende wijzen en Marijke neuriede zachtjes mee. Hoor, nu speelde hij Merck toch hoe sterck.

Ze keek even naar Marja, die gehurkt zat bij Jolly en liep in de richting van de kerk. Ze opende één der zijdeuren van de kerk, die niet gesloten was als de organist speelde en wilde even luisteren naar de mooie melodie.

Daar gooide de oude klokketoren roet in 't eten. Dwars door de muziek klingelde hij zijn liedje voor de hele uren: Gelukkig is het land. . . .

Marijke stapte naar binnen, trok vlug de deur achter zich dicht en zette zich in een van de oude banken. Grappig was dat, zo alleen in de kerk te zitten. Ze keek naar de oude koperen kroon en naar de borden met de namen van de predikanten, die hier gestaan hadden. De jaartallen stonden achter de namen. Tot in 1700 toe.

De vrouwen uit die tijd hadden in de banken gezeten en naar hen geluisterd. Ze hadden zeker wijde hoepelrokken aan gehad en luifelhoeden met lange linten op hun hoofden.

En de domineeskinderen hadden broeken gedragen, waarvan de kanten pijpjes onder de rokken uitkwamen. Marijke giechel-

de en zag ze in gedachten zitten in de gebeeldhouwde domineesbank met de groensaaïen kussens.

En toen zweeg het orgel en Marijke schrok heel erg. Want buiten hoorde ze Marja een keel opzetten van wonder en geweld. Marijke rukte de deur open en keek naar haar zusje, dat ogenblikkelijk ophield met huilen, toen ze zag dat Marijke niet weggelopen was. Maar toen betrok het gezicht van Marijke, want Marja hield triomfantelijk een paar verfomfaaide tulpen in haar handjes. De bloemblaren waren verkneed tot een viezige brij.

Van schrik gaf Marijke haar zusje een gevoelige tik op haar vingers.

„Jou stout, stout nest. Mocht je dat doen?”

Een lelijke gedachte kwam bij Marijke op. Marja had de tulpen uit een siervat getrokken, waarin wel vijftig tulpen stonden. Als ze de stelen verwijderde, zou vader niet hoeven te weten, hoe ondeugend Marja geweest was. Hoe ondeugend Marja geweest was? Neen, hoe slecht zij gewaakt had over haar zusje. En toen kwam daar mijnheer Valentijn de deur uit. Tarzan stond op en wreef zijn kop langs de benen van zijn baas, of hij wilde zeggen: Hier ben ik weer, baas. Ik zal je wel brengen waar je wilt zijn. En hij duwde Jolly, de kleine Jolly, die stoeien wilde, opzij, alsof hij zeggen wilde: Toe kleintje, jij hebt geen plichten, jij vangt alleen af en toe zo'n ratje en dan mag je stoeien en dollen zoveel als je wilt. Maar ik heb een taak.

„Hoor ik het goed, Marijke? Ben jij daar met je zusje en heeft het kleintje verdriet?”

„Ze heeft bloemen vernield,” zei Marijke. „Toen ik . . . toen ik in de kerk naar u luisterde.”

„Naar me luisteren in de kerk mag je alleen 's Zondags, Marijke. Je ziet wel, dat het nu niet kan.”

„En als ik orgelles heb,” knikte Marijke.

Jolly werd ineens wild van blijdschap. Geen wonder. Daar was Marijke's vader al weer terug. Maar die was niet blij. Die keek van de vernielde tulpen naar de schreiende Marja en van Marja naar Marijke.

„Wat is hier gebeurd?” vroeg hij stroef.

„Ik geloof, dat ik de schuld ben van 't gebeurde kwaad,” zei mijnheer Valentijn. „Als ik niet gespeeld had, was Marijke niet in de verleiding gekomen naar mij te luisteren.”

„Dan was er wel wat anders te vinden geweest, waarover Marijke dromen kon,” zei vader.

„Als ze me voor straf eens gingen wegbrengen. Dan neem ik nu een andere weg naar huis en loop door 't park.”

„Scheer je maar weg, dromelot en let voortaan beter op, als ik je wat opdraag,” zei vader wat vriendelijker.

Marijke begreep al gauw, dat ze mijnheer Valentijn helemaal niet als gids behoefde te dienen. Tarzan leidde zijn baas zekerder door de stad, dan zij het had kunnen doen. Hij waarschuwde bij het oversteken van een straat en bleef staan, als er iets aankwam wat zijn baas zou kunnen deren.

Marijke en Marja hadden niets anders te doen dan naast de blinde en zijn hond voort te dribbelen. In het park mocht kleine Marja de herten voeren met suikerklontjes, die mijnheer Valentijn in zijn zak had.

Door het park kwamen ze in de mooie villawijk, die in de nabijheid van het huis van de organist lag. Marijke keek naar binnen.

Heerlijk om in zo'n groot huis te wonen, dacht ze. Een kanjer van een tuin voor en achter het huis en altijd maar een leventje als een prinses.

En toen bleef ze onwillekeurig staan en riep: „Oh. . . . nee maar.”

„Wat zie je voor moois, Marijke?” vroeg mijnheer Valentijn.

„Ik zie. . . . nee, mijnheer Valentijn, ik zag in één van die huizen een meisje, dat ik niet kende.”

Och, wat was dat een dwaze opmerking. Mijnheer Valentijn moest er om lachen.

„Dat zal wel eens meer gebeuren,” zei hij.

Marijke had in één van de grootste huizen, dat de naam Anne-Bertha droeg, het meisje gezien, dat bij de dokter was geweest. Ze zat voor een raam van één der zijkamers en was bezig iets te poetsen.

Dat ze zo rijk is, dacht Marijke. Daar had ze niet naar uitgezien.

„Hoe zit het nu met dat meisje?” vroeg mijnheer Valentijn. Marijke zei toen maar, dat ze een meisje in het huis had gezien, dat ze alleen maar van gezicht kende.

„Een meisje met heel rare ogen,” flapte ze er uit.

Maar mijnheer Valentijn, goedig, stak de straat over naar zijn huis en zei: „Ik geloof, Marijke, dat mijn vrouw nog een stukje taart in de kast heeft. Ze is pas jarig geweest, zie je.”

Ja, daar had Marijke wel zin in. Ze ging met de organist naar binnen en werd fijn getraceerd. Ze feliciteerde mevrouw nog en Marja brabbelde haar na: „Fielseteejd.”

Na het bezoek bracht Marijke haar zusje weer naar huis. Ze vertelde maar niets van de vernielde tulpen en moeder zei, dat ze de rest van de middag voor zichzelf mocht hebben.

„Mag ik uw fiets dan even hebben, moeder?” vroeg ze.

„Zeker nog even naar Tini, hè?” vroeg moeder. „Maar voorzichtig, hoor, in de stad en op tijd thuis.”

Marijke lachte. Dat waren de vermaningen, die moeder je nu eenmaal altijd nariep.

Tini zat in 't tuintje te lezen, toen Marijke aankwam.

„Hè, saae Piet, kom je nog? 'k Heb heel de middag op je zitten wachten,” riep ze.

„'k Moest op Marja passen,” hijgde Marijke en toen zei ze, neerploffend op de tuinbank: „Zeg, 'k weet waar ze woont. Ze is heel rijk.”

„Wie dan toch?”

„Dat kind met die grote ogen. Weet je wel, waar de dokter het over had.”

„Woont ze in zo'n mooi huis?” vroeg Tini. „Nou, dan begrijp ik niet, waarom ze jou nodig heeft.”

„Och. . . dat kun je niet weten.”

„Of wil je er soms nu graag heen?” zei Tini argwanend. „Dan zou ik maar aanbellen en zeggen, dat de dokter je heeft gestuurd.”

„Zeg toch niet zulke gekke dingen. Wat kan 't mij schelen, of ze rijk of arm is. Ze zag er trouwens helemaal niet deftig uit.”

„Weet je wat?” stelde Tini voor. „Morgen gaan we uit school langs dat huis. Ik wil dat kind ook wel eens zien.”

De volgende middag gingen de vriendinnetjes samen uit school naar de villawijk, waar het mooie huis stond. Tini kreeg „juffertje Grootoog”, zoals ze haar lachend noemde, niet te zien. Alle deuren en ramen waren gesloten en in de serre zat een deftige dame te lezen.

„Haar moeder,” zei Tini. „Toe, Marijke, peuter eens aan de veter van je schoen, dan kan ik het huis nog eens bekijken.”

Marijke bukte zich giechelend en Tini speurde het huis af.

„Dat kind heet natuurlijk Anna of Bertha,” zei ze, „want het huis zal wel naar haar genoemd zijn. Kom maar mee. Ze is toch niet thuis.”

„Och, wat maken we ons toch druk over het wicht,” zei Marijke onverschillig. „Misschien lopen we haar nog wel eens tegen 't lijf en dan kun je zien, hoe ze er uitziet en anders is 't ook nog niet erg.”

„We maken ons nog zo druk over dat kind, dat we onze algebra-sommen vergeten,” zei Tini.

„Ik heb ze al af,” pochte Marijke. „Als je meegaat, zal ik je de antwoorden geven, dan kun je zien, of ze goed zijn, als je ze gemaakt hebt.”

„Ja, jij kan ook wel eens een fout maken,” schimpde Tini.

Maar toen lachten ze allebei, want Marijke had volgens mijnheer Van Riessen een wiskundeknobbel. En mensen met een wiskundeknobbel vergissen zich niet in een paar onnozele algebra-sommetjes.

Hoofdstuk 4

NIEUWS OVER JUFFERTJE GROOTOOG

Moederdag.

Ach, wat was het dan druk in „In de Vergulde Tulpenbol”. Grote en kleine kinderen klommen de kerktrappen op en af om wat van hun spaarcentjes te ruilen voor enige fleurige bloemenkinderen, die ze aan hun moeder wilden

geven. Marijke's vader had een aardige voorraad, hoor. Goedkoop en duur. Kleine bosjes fleurige anemoontjes, maar ook takken sering.

Alleen vlogen die nederige anemonen veel vlugger weg dan hun deftige bloemenzusters, want de meeste kinderen hadden maar een paar dubbeltjes in hun zweterige handjes geklemd.

Marijke zat achter een tafeltje en schreef de kaartjes. Zij had meer tijd om de letters er mooi op te zetten dan vader. Die moest bundelen en verkopen en geld ontvangen.

„Ziezo,” zei vader, toen de oude toren zijn deuntje over de belendende daken galmde, „nu is de grootste drukte wel voorbij.”

„En dat is maar goed ook,” zei Marijke eigenwijs, „want we hebben geen enkele goedkope bloem meer.”

„Dat is erg genoeg, meisje, want nu blijven we met de dure sering zitten. Ik was er al bang voor.”

„Dan hebben we over een paar dagen zelf de vazen vol,” lachte Marijke zorgeloos.

„Van volle vazen bij ons thuis kan de schoorsteen niet roken, Marijke. Weet je, wat we doen zullen? Je mag de sering voor wat minder geld verkopen.”

„Gaat u dan weg, vader?”

„Ja, ik zal nog even wat sigaren halen voor morgen. Ik ben met een kwartiertje wel terug.”

Marijke installeerde zich gezellig op vaders krukje tussen de bloemen. Nu moest er eens een rijke heer komen en al mijn bloemen weggopen, voordat vader terugkomt, dacht ze.

Kijk, daar kwam de koets al. Met vier paarden er voor reed hij maar zo tegen de kerktrappen op. Een ridder stapte uit in de prachtige kleurige kleren van zijn tijd. Hij had een pruik op, een witte pruik en hij boog voor Marijke, of ze een prinses was.

En Marijke stond op en . . . nam een tak sering.

Zij kwam tot de werkelijkheid terug, toen er vlugge voetstappen naderden. Ze liet de sering weer terugvallen en keek, wie het late klantje was.

Neen maar, ze kreeg er een kleur van. Daar stond het kind

op de stoep, dat de dokter haar als vriendinnetje had willen aanpraten. Het rijkelui-kind met de vreemde grote ogen achter de dikke brilleglazen.

Zij zag er weer niet erg deftig uit, vond Marijke. Ze had een mantel aan, waarvan de mouwen te kort waren en haar jurk was ook wat verschoten.

Marijke knikte en keek vragend naar het meisje.

„Ik wilde graag wat bloemen voor moeder.”

Marijke trok een tak sering en uit de vaas. Hier had ze een klant, die best wat meer betalen kon.

„Deze sering en kosten . . . ,” begon ze.

„Sering en zijn te duur,” zei het meisje. „Ik heb niet zoveel bij me, zie je.”

„Maar we bezorgen ze ook wel. Vader zei trouwens, dat de sering en wel iets goedkoper mochten gaan,” weifelde Marijke. Het meisje opende haar hand en liet zien hoeveel ze bij zich had.

Marijke keek mistroostig. Voor dat geld had je nog niet eens een bosje anemonen. Toch was ze een te gewiekst zakenvrouw-tje om een klant te laten schieten en ze zei: „Laat je geld maar achter, dan zal ik wel aan vader vragen, wat je er voor krijgen kunt. Ik zal het dan zelf wel even bezorgen.”

Het meisje knikte. „Ik woon hier niet ver vandaan en”

„Ik weet wel, waar je woont,” zei Marijke vlug.

Het kind keek haar verwonderd aan.

„Ik zag je een keer in je huis zitten. Ik herkende je direct.”

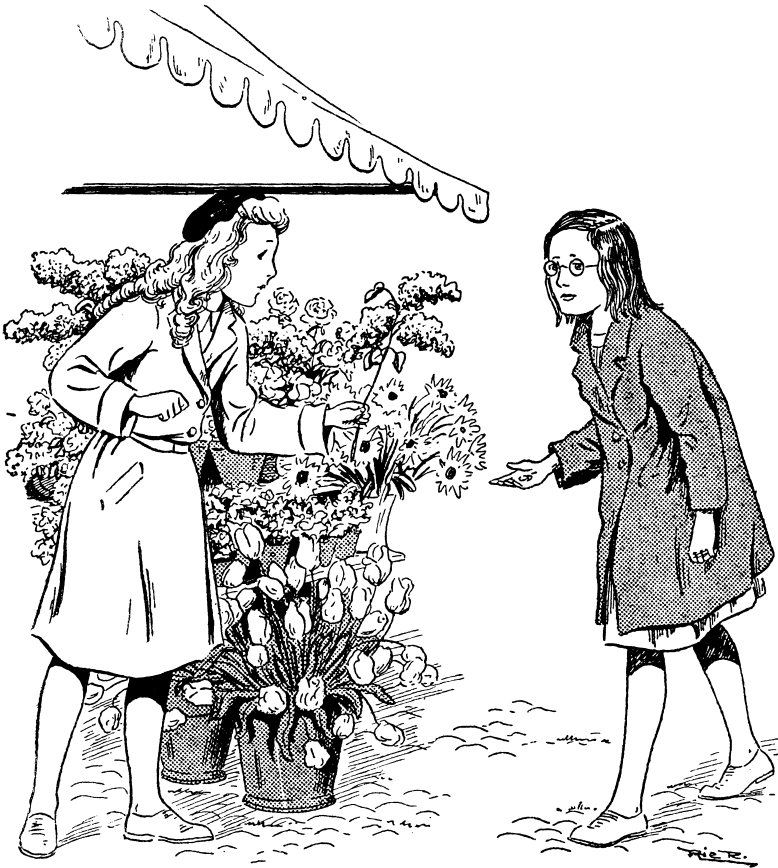
„Kende je me dan van vroeger?” vroeg het meisje en Marijke schudde het hoofd.

„Ik zag je een keer bij dokter Hansma,” zei ze, „en ik kende je direct weer.”

O, daar had Marijke toch iets heel doms gezegd. Ze had haar direct herkend aan die grote bril. Dat had dat meisje ook wel begrepen.

Het kind probeerde ook niet het babbeltje verder te rekken. Ze zei alleen maar: „Wil je dan op het kaartje zetten: Voor moeder van Trijnie?”

Marijke knikte en het meisje verdween weer.



Trijnie-Trijn, ja, dat was nu net een goede naam voor die rare sijs.

Vader luisterde hoofdschuddend naar Marijke's verhaal. Nu, aan zulke klanten had je ook niet veel!

„En ze kon 't eigenlijk best betalen, want ze woont in een mooi groot huis,” wist Marijke nog.

„Kijk,” lachte vader, „laten we dan maar eens een schelvisje uitgooien om een kabeljauw te vangen. Seringen kunnen we niet geven, maar breng jij straks maar eens een bosje van die mooie rode tulpen naar die villa.”

„Zal ik dan maar direct gaan?”

„Wat een ijver, wat een ijver,” zei vader, die niet begreep, dat er erg veel nieuwsgierigheid achter Marijke's boodschap stak. Marijke ging op weg. De helrode bloemenkopjes kwamen zo vrolijk uit het hagelwitte papier kijken. „In de Vergulde Tulpenbol” stond er op het papier gedrukt en het jaartal er bij. Zeventienhonderd zeventig. Alsjeblieft! Die rijke Trijnie kon dan eens zien, dat zij met hun oude winkel ook niet voor de poes waren.

Kijk, ze was al in de villawijk en daar was het huis. Anne-Bertha. Dat huis was in ieder geval niet naar juffertje Groot-oog genoemd. Zeker naar die deftige moeder.

O kijk, die zat weer op dezelfde plaats in de serre te lezen. Ze keek niet op of om, toen het grint kraakte onder Marijke's voeten. Deze klom de stoep op en drukte op de bel.

Maar toen kwam de dame in beweging. Nog vóór de deur geopend werd, klopte ze op het raam en wenkte Marijke. Die stak haar door het op een kier geopende serre-raam de bloemen toe, maar de dame deed geen enkele poging om die bloemenhulde te aanvaarden.

„Kun je niet lezen, kind?” snauwde ze. „Voor boodschappen moet je aan de deur van het sous-terrain aanbellen. Dat staat toch duidelijk op dat bordje te lezen.”

Marijke kleurde. Ja, nu zag ze de waarschuwing ook wel, maar zoëven had ze te veel op het huis gelet om dat bordje op te merken.

De dame klapte het raam dicht en Marijke daalde de stoep weer af. Ze vond het trapje, dat naar het sous-terrain voerde en drukte weer op de bel.

Toen kwam er een grote bleke vrouw te voorschijn, die verbaasd naar de bloemen keek.

„Alstublieft,” zei Marijke beleefd.

„Voor wie is dat moois?” vroeg ze vriendelijk.

„Er is wel een kaartje bij de bloemen,” knikte Marijke.

De dienstbode — want dat zou die vrouw toch wel zijn — keek Marijke besluiteloos aan. Maar deze groette haastig en maakte rechtsomkeert. Ze moesten daar heus niet denken, dat ze om een footje verlegen was.

Even overwoog Marijke nog, of ze zich ergens zou verstoppen om te zien wat voor gezicht die mevrouw Izegrim daar in de serre zou zetten, als ze de bloemen van haar dochtertje kreeg, maar ze gaf dat plan op. Wat kon haar die moeder van Trijnie schelen? Bah, wat had dat mens nijdig geblaft, omdat ze zich vergist had.

Op een holletje liep ze naar de bloemenwinkel terug. Zou ze nog kaartjes moeten schrijven of. . . .

Neen hoor, de klant die er nu nog was, zat zelf een kaartje te schrijven. Het was Tini Volman, die ook wat bloemetjes voor haar moeder kwam kopen.

„Nog een klant, die me niet rijk maakt,” plaagde vader. „Ook al centje, die voor een dubbeltje op de eerste rang wil zitten.” „Ik had meer dan een dubbeltje. Ik had een gulden,” troefde Tini.

„En daar heeft ze eventjes drie takken sringen voor gekregen,” zei vader.

„Oud verdord goed,” lachte Tini. Maar toen Verdonck kwasi aanstalten maakte om haar het „verdorde goed” af te nemen, stond ze al met haar bos bloemen onder aan de kerktrappen.

„Marijke, breng je me een eindje weg?” riep ze. „Laat die brombeer maar alleen werken.”

Marijke keek vragend haar vader aan.

„Scheer je maar weg, maar kom nog even terug om wat extra bloemetjes voor moeder te halen. In 't veen kijken we op geen turfje.”

Marijke rept zich de trap af en gearmd met Tini vertelde ze aan haar vriendinnetje al het nieuws, dat ze over juffertje Grootoog had.

Tini luisterde aandachtig.

„Misschien heeft dat kind wel een stiefmoeder,” giste ze.

„Ja, maar dan zou ze haar toch geen bloemen sturen,” bedacht Marijke.

De meisjes kwamen er niet over uitgepraat en 's avonds op bed droomde Marijke verder. Ze zag het meisje in zijde en fluweel gehuld naar een feest gaan, net als Assepoester.

En later dook ze weer in de keuken van Huize Anne-Bertha

en moest pannen schoonmaken. En de strenge mevrouw stond achter haar en keek, of ze alles wel goed deed.

Zo'n dromelot!

Maar vlugger dan ze dacht, zou die Trijnie werkelijk haar leven binnenstappen.

Dat gebeurde een paar dagen later.

Hoofdstuk 5

EEN VEELBEWOGEN SCHOOLDAG

Tini, opletten en niet babbelen met Marijke.”
Mijnheer Van Riessen tikte ongeduldig op de kaart van Nederland en vroeg dreigend na het standje: „Tini, welke plaats ligt hier midden in de Noord-Oostpolder?”
„Emmen, mijnheer,” weifelde Tini, die de klok wel had horen luiden, maar niet wist waar de klepel hing.
„Neen jongedame, Emmeloord. Babbelen en luisteren gaat nu eenmaal niet samen. Verdwij maar naar de achterste bank.”
Tini schoof haar bank uit en liep met neergeslagen ogen naar de achterste bank, maar meester riep haar terug.
„Neem alles maar mee uit je vakje. Jullie moet maar eens leren, dat het mij ernst is met mijn waarschuwingen.”
Marijke keek beschaamd op haar bank. Zij had op een vloeitje geschreven: Er komt een bloemencorso en ik mag meedoen.
Tini had zich toen naar haar toegebogen om nadere inlichtingen.

Ze nam zich voor na schooltijd naar meester te gaan en hem eerlijk te zeggen, hoe de vork in de steel zat.

Juist wilde mijnheer Van Riessen weer over de Noord-Oostpolder beginnen, toen de deur openging en een nieuwe leerling binnenkwam. In haar verbazing legde Marijke de hand tegen haar mond en zei half hardop: „Oh. . . .”

Het was namelijk het juffertje Grootoog, dat daar stond, het Assepoestertje van huize Anne-Bertha.

Mijnheer Van Riessen ging het meisje vriendelijk tegemoet en

ze: „Zo Trijnie, ben je al van de dokter terug? Nu moeten we een zetel voor je zien te vinden. Wacht eens. . . . er is een prachtplaatsje voor je open gekomen. Kijk, daar naast Marijke Verdonck. Die zit te kijken, of ze je al vaker gezien heeft.”

Tini was in de bank overeind gerezen en zei wat kattig: „Dat is mijn plaats, meester.”

En Marijke, die het in de gegeven omstandigheden maar beter vond om niet langer te wachten met haar bekentenis, mompelde: „Meester, ik ben straks begonnen.”

Meester stopte zich lachend de vingers in de oren.

„O, wat een gekakel in mijn kippenhok. Trijnie moet wel denken, dat het hier een aardige janboel is. Tini, mag ik alsjeblieft de lakens uitdelen en Trijnie, mag ik je nogmaals verzoeken naast Marijke plaats te nemen? Het is wel goed, dat Marijke zich bewust is, dat ze een klets-kousje is, dan zal ze nu eindelijk haar mond eens leren houden.”

Marijke zweeg ook angstvallig, maar in de pauze brak het gekakel eerst recht los. Tini stormde naar haar oude plaats en zonder zich iets om de nieuwe leerlinge te bekommeren, begon ze te foeteren over haar verbanning.

Marijke schudde het hoofd.

„Nou zeg, bedaar toch. Wat heeft Trijnie daar nu mee te maken? Ze weet nog niet eens hoe wij heten.”

„Wat kan het mij schelen hoe ze heet. Jij hebt je zin, hè, nu kan je vriendin met haar worden. Daar loer je al zo lang op.”

„Wat een onzin,” zei Marijke verontwaardigd. „Tini, wat moet Trijnie wel denken van al de gekke dingen, die je zegt.” Maar 't leek wel, of Trijnie niets gehoord had. Stil en in elkaar gedoken luisterde ze naar het gekrakeel van de beide meisjes. Neen, ze begreep er niet veel van. Ze had haar buurmeisje al eens eerder gezien. Die woonde in dat leuke oude bloemenwinkeltje naast de kerk.

Met een kleur als vuur luisterden Marijke en Tini naar de laatste les. Of neen, ze luisterden niet. Hun gedachten waren heus niet bij de meelraden en stampers van de gekweekte klaproos, die Marijke vanmorgen nog wel zelf meegebracht had voor de natuurkundeles.

Om twaalf uur glipte het nieuwe kind naar de gang, zonder dat iemand een woord met haar had kunnen wisselen en Marijke talmde zo lang, dat ze alleen was met Tini.

„Wat deed je toch raar vanmorgen, Tini.”

Tini, die tranen in de ogen had, zei heftig: „Je moet naar mijnheer Van Riessen gaan en vragen, of je weer bij mij mag zitten.”

„Nee, dat kan ik niet doen, Tini. Het nieuwe kind zou denken, dat het om haar was.”

„Zie je wel, dat je niets meer van me wilt weten?”

„Ach Tini, wat doe je overdreven,” mokte Marijke.

Op dat ogenblik kwam mijnheer Van Riessen binnen en keek lachend van het ene meisje naar het andere.

„Storm in een glas water?” plaagde hij. „Oorlog tussen de vriendinnen?”

Hij pakte de blonde krullebol van Marijke en drukte die plagend tegen het gladde kopje van Tini. Maar toen hij ze even later nakeek en ze het schoolhek uitstapten, liepen ze weer ver van elkaar.

„Ze zijn bang, dat ze zich branden zullen,” dacht mijnheer Van Riessen. „De parkietjes. . . . ze kunnen elkaar geen dag missen. Dat wordt zó weer goed tussen die twee.”

Zou meester gelijk krijgen?

Na die dag bleef het maar een saaie boel op school. De vriendschap tussen Tini en Marijke had een aardige knauw gekregen. Op school spraken ze alleen tegen elkaar, als de andere meisjes er bij waren. Tini kwam niet meer bij Marijke binnenstuiven op haar vrije dagen.

En tussen Marijke en het nieuwe kind wilde het ook niet vlotten. Marijke miste Tini en ze was bang, dat haar vroegere vriendinnetje helemaal niet meer terug zou willen, als ze merkte, dat ze met Trijnie aanpapte.

En het nieuwe kind deed ook geen pogingen om toenadering te zoeken. Ze was meestal de laatste, die op school kwam en de eerste, die wegglipte.

De klas deed wat ze gewend was met nieuwelingen te doen.

Ze drongen nieuwsgierig om haar heen en probeerden Trijnie in hun spel te betrekken, maar toen zij zich afzijdig hield, lieten ze haar links liggen. Een stug vervelend kind vonden ze haar.

En toen kwam de zangles van juffrouw Partijn. Dat was het fijnste uurtje van de hele week. In het gymnastieklokaal werd dan bij de piano geoefend.

Soms speelde juffrouw Partijn zelf, soms mocht Marijke een versje begeleiden. Een piano was wel geen orgel, maar de eenvoudige versjes, die op school gezongen werden, kon Marijke best spelen.

„Zo,” zei de zanglerares, die door de hele klas gewoonweg een schat gevonden werd, „zo, een nieuwe leerlinge betekent een nieuwe stem. Kom eens even bij de piano. . . . eh. . . . hoe heet je? Trijnie? Hè, wat een gezellige Hollandse naam. Dat is nu weer eens wat anders dan de Kitty's en Olly's en Lilly's.”

De klasseerlingen stootten elkaar lachend aan. Dat zou wat worden, als dat verlegen kind de toonladder moest zingen.

Het werd muissstil, toen Trijnie bij de piano stond. En toen?

Zij zong de toonladder, maar het geluid was zó mooi en zó vol, dat juffrouw Partijn verrast opkeek.

„Wil je wel een versje voor ons zingen?”

„O jawel, juffrouw.”

Alle verlegenheid was van Trijnie geweken. Ze mocht zelf een versje kiezen en ze zong:

Als ik maar weet, dat hier mijn weg
Door U, Heer, wordt geleid.
En dat die weg, hoe moeilijk soms,
Door U, Heer, wordt bereid.
Nader tot U . . . nader tot U,
Nader, mijn Heiland, tot U.

Er viel een stilte, toen Trijnie zweeg. De meisjes voelden wel, dat dat pas zingen was. Het klonk zo gevoelvol. Trijnie móest bewogen zijn door wat ze zong.

„Dat was prachtig, Trijnie,” zei juffrouw Partijn zacht. „We

hopen, dat je nog dikwijls voor ons zult willen zingen. Ik zou zeggen, dat je nu maar bij de sopranen moest gaan staan.”

De eerste stem — zoals de klas de sopraanpartij noemde — glunderde. Dat was even een krachtige stem.

De meisjes verdrongen zich om Trijnie, toen ze naar de klas teruggingen.

„Zeg, wat kun jij mooi zingen.”

„Heb je zangles gehad, Trijnie?”

Maar Trijnie schudde het hoofd en was weer even stil als de andere dagen.

Toen lieten de meisjes haar maar weer met rust. Dat kind kon mooi zingen, maar dan had je ook alles gezegd.

Hoofdstuk 6

VADER HEEFT EEN PRETTIG NIEUWTJE

Marijke liep verdrietig naar huis. Het regende pijpestelen en het was Woensdag. Nu ja, ze had toch geen vriendinnetje om naar toe te gaan.

Zou ze eens naar Tini gaan? Misschien had Tini al lang een ander vriendinnetje.

Bij de kerktrappen bleef ze even weifelend staan. Zou ze vader gaan halen? 't Regende zo. Ze wipte toch maar even naar boven.

Vader sloot juist de winkeldeur en knikte lachend.

„Zo dromelot, kom je door de regen gezwommen? Geef die zware tas maar hier, dan kruipen we samen onder mijn grote paraplu.”

Gezellig gearmd liepen ze naar huis.

„Dat is waar ook, Marijke. Mijnheer Valentijn heeft vanmorgen in de kerk gespeeld en hij vroeg me, of je vanmiddag orgelles wou komen nemen om vier uur. Zaterdagmiddag was hij verhinderd.”

„Ha fijn,” zei Marijke en ze tripte van louter plezier midden in een grote plas.

„Nou, nou,” zei vader en hij keek naar zijn bespatte broekspijpen. „Ik weet nog meer fijne dingen, maar ik geloof, dat ik die maar tot thuis bewaar, anders kom ik tot mijn nek onder de modder te zitten.”

Marijke vroeg haar vader direct te vertellen, wat hij voor prettig nieuws had, maar ze moest toch nog geduld hebben. Moeder wilde hebben, dat ze haar pantoffeltjes aantrok en lekker dicht bij de haard samen met vader de chocolademelk opdronk, die achter op het fornuis had staan pruttelen.

„Maar ik ben niet koud, moeder,” stribbelde Marijke tegen.

„Denk aan vader zijn rheumatiekbenen, Marijke,” plaagde moeder.

Bij de haard haalde vader een mapje uit zijn zak, waar een opgevouwen tekening in zat.

„Ik heb mijnheer Van Mechelen gevraagd, of hij ook een idee had voor een versierde wagen in de bloemenoptocht. Kijk eens. Hij heeft meteen maar een ontwerp gemaakt. Je kan goed zien, dat hij kunstschilder is.”

„O vader, wat mooi!”

Marijke boog zich met moeder over de tekening, waarop in pastelkleuren het ontwerp was gemaakt. Een wagen, versierd met bloemen van allerlei kleur, stelde het sprookje van Sneeuwwitje voor. Sneeuwwitje zat in een lange witte jurk tussen de dwergen. Op zij in de wagen zat de stiefmoeder en die boog zich over naar de heks. De heks reikte haar een appel.

„Prachtig, vader. Mag ik Sneeuwwitje zijn?”

„Natuurlijk,” lachte vader, „en je moet maar zorgen, dat je ook een heks en een stiefmoeder krijgt. Tini zal er misschien wel wat voor voelen mee te rijden.”

Terwijl vader dat zei, keek hij Marijke wat onderzoekend aan. Hij zag Tini niet meer en dat vond hij jammer. Hij wilde juist vragen, of de vriendinnetjes boos waren op elkaar, toen moeder hem een knipoogje gaf om hem te waarschuwen, dat hij niet verder moest gaan.

Natuurlijk had moeder ook wel gemerkt, dat er iets haperde tussen de meisjes, maar dat moest Marijke zelf uitzoeken. Als het over een poosje nog niet boterde, zou moeder er wel eens

naar vragen, maar nu was het beter, dat Marijke zelf haar boontjes dopte. Marijke was eerlijk genoeg om uit zichzelf bij moeder te komen, als ze raad nodig had.

Dat Marijke verlegen was geworden onder de vraag, bleek wel uit haar manier van doen. Ze stond op en vloog naar Marja toe, die ze hoog optilde.

„Jij mag een kabouterdje zijn,” zei ze.

„Tabouterde zijn,” papegaaide Marja, „en Viespeuk ook tabouterde zijn.”

„De kabouters kunnen we geleverd krijgen door mijnheer Van Mechelen,” vertelde vader. „Hij is leider van de padvinders en hij zal wel aan een groep kleintjes vragen, of ze mee willen rijden.”

„We zullen de plannen maar niet te vroeg maken,” temperde moeder. „De optocht is pas over een maand en er kan nog van alles gebeuren.”

„Ja,” zei vader, „maar ik moet zorgen voor een bloemenwagen, die klinkt als een klok en daar mag ik toch zeker mijn gedachten wel eens over laten gaan.”

„En nu gaan we eten,” zei moeder, die de tafel gedekt had.

Aardappels met appelmoes en rijst met krenten toe.

Marijke schoof bij tafel en at haar buikje rond. Twee fijne dingen om aan te denken: de orgelles en ze mocht als Sneeuwvitje op de wagen zitten.

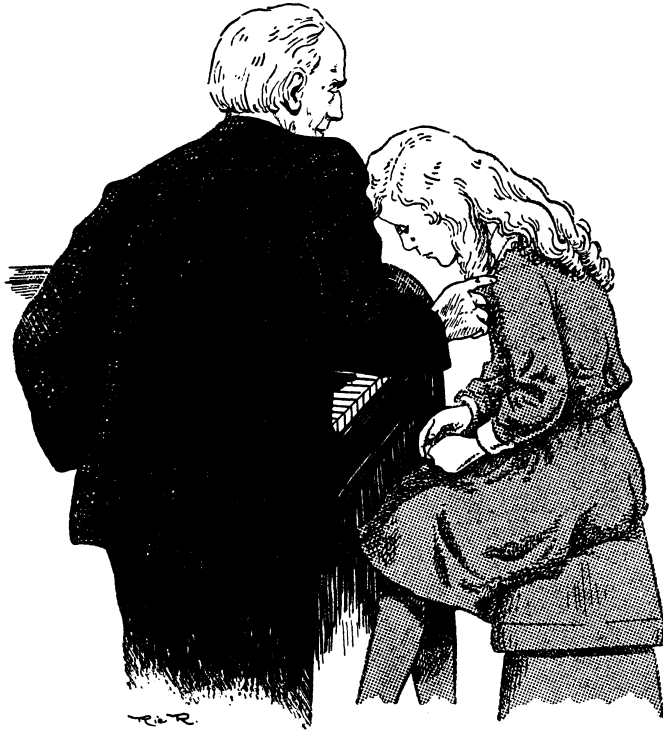
Met wie? Ze zuchtte eens. Helemaal blij kon ze nog niet zijn.

En nu was Marijke op de orgelles. Ze zat achter het oude orgel en mijnheer Valentijn stond er naast. Aandachtig lette hij op het spel van de kleine vingers en telde: „Één, twee, drie, vier... één, twee, drie, vier.”

„Je bent uit de maat, Marijke. Ik geloof, dat je de laatste tijd niet meer zo ijverig studeert. Begin nog maar eens.”

Maar Marijke's handen zochten de toetsen niet meer. Ineen-gedoken bleef ze achter het orgel zitten en dikke tranen biggelden haar over de wangen.

Toen het orgel bleef zwijgen, kwam mijnheer Valentijn wat nader, tastte even om Marijke te vinden en zei:



„Wat is dat nu, kleine meid? Ben je verdrietig omdat ik je zo'n klein standje gaf? Kom, laten we vandaag maar niet meer spelen. Ik zal vragen aan moeder de vrouw, of zij ons een kopje thee wil brengen en dan babbelen we wat saampjes. Je moet me nu eens eerlijk vertellen, wat er aan hapert, want je maakt mij niet wijs, dat je zo verdrietig bent om mijn opmerking. Ik kan mijn ogen niet meer gebruiken, Marijke, maar daarom werken mijn oren dubbel goed. Je babbelt niet meer als vroeger. Je studeert niet meer zo ijverig. Nu, wat is er aan de hand?”

Marijke droogde haar tranen en toen begon ze haar hart uit te storten voor haar oude vriend.

Ze vertelde van Tini, die zo onredelijk jaloers en boos was en van Trijnie, die zo suf en saai was en van wie ze na veertien dagen alleen maar wist, dat ze erg mooi kon zingen.

Mijnheer Valentijn krabde zich eens achter het oor en plaagde: „Vrouwenruzies, ja, dan zullen we mijn vrouw daar eens bij moeten halen.”

Mevrouw Valentijn kreeg ook het verhaal te horen en die wist wel raad. Ze gaf Marijke een kopje thee met een plak cake en zei: „Voor zover ik het begrijpen kan, stelt Tini zich wel een beetje kinderachtig aan. We moeten Marijke en de twee andere meisjes eens bij elkaar zien te krijgen.”

„Maar hoe leggen we dat aan?” zuchtte de organist.

„Weet je helemaal niets van Trijnie af, dan dat ze in dat grote huis woont?” vroeg mevrouw.

Toen vertelde Marijke hoe ze Trijnie voor de eerste keer had gezien in de dokterswachtkamer en wat de dokter bij die gelegenheid gezegd had.

„Aha, er zit dus meer achter deze geschiedenis,” zei mevrouw Valentijn. „Dokter Hansma heeft een goede kijk op de dingen. Als hij vindt, dat dat meisje wat vriendschap nodig heeft, moeten we zorgen, dat ze die krijgt. Als Marijke nu eens tegen Trijnie zegt, dat mijnheer Valentijn haar zo erg graag eens zou horen zingen?”

„Ja en dan spreekt Marijke ook nog de waarheid,” glimlachte de blinde organist. „Want Marijke heeft me erg nieuwsgierig gemaakt naar dat stemmetje.”

„Ik krijg haar toch niet mee,” weifelde Marijke. „Ze zal nooit hierheen durven komen.”

„Wacht eens,” bedacht mevrouw. „Als je nu eens Trijnie vraagt, of ze eens naar mijn man komt luisteren, als hij in de kerk speelt. Iedere Woensdag is hij daar. Vast en zeker stelt Trijnie belang in muziek en zo lokken we het muisje in de val.”

„Het zal niet gemakkelijk zijn dat verlegen kind mee te krijgen,” wierp Marijke nog tegen.

„Ik heb vertrouwen in je handigheid, Marijke,” glimlachte de organist. „Als Trijnie eenmaal in de kerk is, zullen we haar wel laten merken, dat er geen reden is om bang of verlegen te zijn. Wat zou ze voor kwaad duchten van zo'n arme oude muzikant?”

„In ieder geval zal ik mijn best doen,” beloofde Marijke.

Wat vrolijker stapte ze naar huis. Zou nu toch alles nog goed komen tussen haar en Tini en Trijnie?
O, wat hoopte ze dat!

Hoofdstuk 7

MARIJKE HEEFT GOEDE VOORNEMENS

Die Trijnie was een wonderlijk kind. Ze leek altijd zo verlegen en bleu, maar als je over zang en muziek begon, kwam ze los.

Dat merkte Marijke.

In de pauze schoof Marijke wat verlegen heen en weer in de bank. Morgen was het Woensdag en ze had nog altijd niet over Trijnie's bezoek aan de kerk gerept. 't Werd nu toch hoog tijd. „Eh. . . zeg Trijnie, ken jij mijnheer Valentijn?” viel ze met de deur in huis.

Trijnie was direct vol aandacht.

„Mijnheer Valentijn, dat is de organist uit onze kerk, hè? Ik ken hem niet, maar ik weet dat hij blind is en. . . o, wat speelt hij mooi 's Zondags in de kerk.”

„Door de week speelt hij ook. Ik ga wel eens naar hem luisteren. Ik mag wel in de kerk, als hij 't goedvindt. Onze winkel is er naast gebouwd, weet je wel? Zou jij wel een keertje mee willen gaan?”

„Dat wil ik heel graag,” zei Trijnie eenvoudig.

„Maar eh. . .” Marijke pulkte wat aan de inktpot. „Maar zie je, Trijnie, ik heb les van mijnheer Valentijn en hij weet hoe mooi jij kan zingen. Als hij nu eens merkt, dat we er zijn en hij vraagt je, of je wil zingen.”

„Zingen wil ik altijd wel,” zei Trijnie. „Als ik. . . als ik weg mag, kom ik. Maar ik moet zo dikwijls boodschappen doen voor mevrouw.”

Mijnheer Van Riessen kwam binnen en vroeg aandacht voor zijn Engelse les.

„Woensdagmiddag om drie uur bij ons in 't winkeltje,” kon Marijke nog juist fluisteren en Trijnie knikte.

Marijke volgde de Engelse leesles aandachtig tot ze zelf een beurt had gehad, maar toen dwaalden haar gedachten weg. Hoe zat dat nu met Trijnie? Ze woonde in de villa en ze moest boodschappen doen voor een mevrouw. Dus die strenge dame was haar moeder niet. Och, maar het gebeurde zo dikwijls, dat in de tegenwoordige tijd één huis bewoond werd door twee gezinnen. Natuurlijk was die mevrouw erg eenzaam en Trijnie hielp haar.

Ach ja, Marijke's fantasie spon verder. De mevrouw werd hoe langer hoe strenger. Ze kreeg de kleren van de stiefmoeder aan en balde de vuist tegen de arme Trijnie, die snikkend een zware kar met boodschappen voortduwde.

„Marijke, waar hadden we 't over?”

Ze kreeg een kleur en keek in haar boek. Mijnheer Van Riessen schudde het hoofd.

„Dromelot, Dromelot,” waarschuwde hij. „Zo zie je, dat alle meisjes, die stil als een muis zitten te kijken, nog niet goed opletten.”

Gelukkig kreeg Marijke geen straf en ze zorgde wel, dat haar gedachten niet weer afdwaalden. Het geduld van mijnheer Van Riessen was heus niet eindeloos.

Woensdagmiddag drie uur.

Mijnheer Valentijn liet nog even op zich wachten en Marijke en Trijnie zaten samen in het winkeltje. Verdonck was buiten bezig bloemen te schikken.

„Hè, wat ruikt het hier heerlijk, Marijke,” zuchtte Trijnie. „Als ik jou was, zou ik hier de hele dag zijn.”

„Ik ben hier ook veel, maar het verveelt je ook gauw, hoor. Wacht, daar komt mijnheer Valentijn aan. Ga je mee, Trijnie?”

„Zo,” zei de organist, zijn handen uitstekend, „heb je ons nachtegaaltje meegebracht, Marijke? Gaan jullie maar in de kerk luisteren. Dan zal ik maar beginnen en het programma openen met. . . . Wat wou je graag horen, Trijnie?”

„Geeft niet, mijnheer. Ik vind alles mooi wat u speelt.”

Naast elkaar zaten de meisjes te luisteren naar het prachtige orgelspel van mijnheer Valentijn. Zo mooi was het, dat de op-

tocht van dames uit de oudheid zelfs wegbleef voor Dromelot. En toen bracht Marijke haar vriendinnetje op het verzoek van mijnheer Valentijn naar boven.

Weer koos Trijnie om te zingen het eenvoudige lied: Als ik maar weet.

Toen het vers uitgezongen was, zei mijnheer Valentijn: „Dat was mooi, kindje, ik kom eens met je moeder praten. Het zou de moeite waard zijn je zangles te laten nemen.”

„Nee. . . . nee. . . . dat moet u niet doen, mijnheer,” zei Trijnie haastig. „Mijn moeder is. . . . ze heeft geen geld.”

„En jullie wonen in zo'n mooi huis,” flapte Marijke er uit.

„Maar Marijke, dat zijn onze zaken toch niet,” lachte de organist. „Komaan, ik ga naar huis en jullie lopen met me mee. Mijn vrouw moet Trijnie ook horen zingen.”

Het werd een echt fijne middag. Trijnie, die door al de gezelligheid wat loskwam, bleek helemaal niet zo te zijn als ze eerst wel leek.

Nadat ze voor mevrouw Valentijn had gezongen, vertelde ze, dat ze heel erg slecht zien kon en dat de dokter bang was, dat ze haar gezicht misschien helemaal zou verliezen.

„Zing je daarom dat vers zo graag, Trijnie?” vroeg mevrouw Valentijn zacht.

Och, wat kreeg Marijke een medelijden met haar schoolmakertje. Stijf gearmd bracht ze haar thuis en toen onderweg liet Trijnie haperend wat los over haar tehuis.

Haar moeder was weduwe, haar vader was gesneuveld.

„Waar is hij gesneuveld, Marijke? En wonen jullie nu in dat huis?”

Ze was zo nieuwsgierig, dat ze de ene vraag na de andere op Trijnie afvuurde. Maar Trijnie antwoordde alleen op de laatste vraag.

„We wonen niet in dat huis,” zei ze. „Moeder is daar hulp in de huishouding.”

„Hebben jullie geen eigen huis?” vroeg Marijke verwonderd. „Maar iedereen heeft toch een eigen huis!”

„Dat is in de oorlog weggebombardeerd,” vertelde Trijnie.

Marijke kreeg er tranen van in de ogen. Ja, nu begreep ze wel,

waarom dokter Hansma een vriendinnetje voor Trijnie had gezocht.

„Wil je mijn vriendinnetje zijn?” vroeg ze.

„En Tini dan?”

„Met ons drietjes. Ik ga het Tini ook vragen. En als ze niet wil. . . . als ze niet wil. . . . Nu ja, dan moet ze 't zelf maar weten.”

Op een holletje liep Marijke naar huis en vertelde moeder met een kleur als vuur alles wat ze te weten was gekomen over dat nieuwe meisje.

„En moeder, mag ik vanavond nog naar Tini? Als ze hoort, dat Trijnie geen vader meer heeft. . . . en arm is. . . . en. . . . enne.”

„Trijnie kan heus geen meelij van jullie gebruiken, Marijke. Ze heeft vriendschap nodig. Ga nu maar rustig naar bed en slaap er eens een nachtje over.”

Slapen? Marijke was zo opgewonden, dat ze geen oog dicht kon doen. Ze zag huize Anne-Bertha in brand staan en Tini en zij drongen de villa binnen om Trijnie te redden.

Even later was Trijnie blind geworden en liepen zij en Tini met een bus langs de deur en collecteerden om geld voor het arme blinde zangeresje, dat geen geld had om te studeren.

„Ze moet haar geld met haar stem verdienen, mevrouw.”

Marijke schrok wakker van haar eigen stem.

„Zei je iets, Marijke?” vroeg moeder, die even naar haar kwam kijken.

Zij dekte haar dochttertje en Marja, die aan de andere kant van de kamer sliep, nog eens warm toe en Marijke zei: „Ik moet aldoor denken aan Trijnie, moeder.”

„Heb je ook voor haar gebeden, Marijke?”

Kijk, dat was het enige dat ze niet had gedaan. Zelf had ze willen helpen met meelij en vriendschap. En de Enige, Die werkeijk helpen kon, had ze maar buiten haar dromen gehouden.

Toen moeder weg was, bad Marijke zacht: „Here Jezus, help Trijnie. Ze heeft het zo moeilijk en. . . .”

Meer woorden wist ze niet. Meer woorden waren er ook niet nodig.

Marijke viel weer in slaap.

Hoofdstuk 8

MARIJKE EN TINI WORDEN WEER GOED

Ach, wat viel dat bezoek bij Tini mee. Schoorvoetend was Marijke er heengegaan. 's Morgens op school had Tini nog zo stuurs gekeken.

Schoorvoetend liep ze het tuintje van de Volmans binnen en keek schuw naar de ramen. Zou er niemand thuis zijn? Ze had heel even op het belletje gedrukt en wachtte met een kloppend hart, of er ook iets te horen was.

Ja hoor, voetstappen in de gang. Dan het gezicht van kleine dikke moeke Volman, die op haar tenen moest gaan staan om door het ruitje te kunnen kijken.

„Marijke, ben jij daar? Ach, wat ben jij in een tijd niet geweest. Hebben jullie soms wat gekibbeld? Tini wilde er niets over loslaten.”

„Is Tini thuis?”

„Ze is op zolder. Ga maar gauw naar haar toe.”

Marijke kende de weg, maar ze hoefde niet verder te gaan dan de overloop. Tini was de zoldertrap afgestormd en viel de onthutste Marijke pardoes om de hals.

„O Marijke, fijnerd, dat je er weer bent. Hè, ik was te koppig om de minste te zijn, maar wat heb ik verlangd, dat je terug zou komen. Ik zag toch wel, dat je niets van dat nieuwe kind moest hebben.”

O wee. Als een koudwaterbad werkte Tini's laatste opmerking. Nu moest Marijke wel onmiddellijk een verklaring geven.

„Tini,” zei ze zacht, „we moeten samen eens praten.”

„Ja oma,” lachte Tini. „Maar vanmiddag niet, hoor. Ik moet je zoveel laten zien. Ik heb een nieuw boek en ik heb zo'n eind gepriegeld aan het ontbijtkleed voor moeders verjaardag. Daar had ik nu zeeën van tijd voor.”

„En ik heb ook nieuws, hoor. Vader versiert een wagen voor het bloemencorso. We moeten het sprookje van Sneeuwwitje voorstellen. Ik ben natuurlijk Sneeuwwitje en jij mag kiezen. Je mag de stiefmoeder zijn of de heks.”

„Ik wil natuurlijk de stiefmoeder zijn en voor de derde kiezen we een leukerd uit. Phé Ruiten met haar lollige zwarte ogen. We zetten haar een uilenbril op. O Marijke, wat enig, dat we weer goed zijn.”

Marijke werd zo meegesleurd door Tini's enthousiasme, dat ze eigenlijk de hele Trijnie vergat.

Tini's moeder kwam aan de trap roepen, of ze ook zin hadden mee te helpen aan de kersenweck.

„Maar dan eisen we de tiende penning,” waarschuwde Tini.

„Op elke tien kersen één kers? Neen hoor, dat is te veel,” vond moeder. „Bovendien zijn de kersen voor de flessen te gaaf om op te eten. Hier staan genoeg kersen, die even gekwetst zijn.”

„Hoor je 't, Marijke? De rotte kersen mogen wij hebben.”

't Was tijd om naar huis te gaan voor Marijke het wist.

„Mag ik haar een eindje wegbrengen, moeder?”

„Doe dan je cape om, want 't regent,” waarschuwde moeder. Samen liepen de meisjes stijf gearmd onder Tini's rood plastic parapluutje, dat ze meegenomen had, omdat Marijke geen regenjas bij zich had.

En toen begon Tini zelf over Trijnie. Ze zei: „Nu moeten we ook weer vragen, of ik naast je mag zitten op school. De straf-tijd zal nu wel om zijn.”

„Ja, maar Trijnie kan niet op de laatste bank zitten om haar ogen,” zei Marijke. „Ze kan haast niets zien.”

„Dan kom jij op de laatste bank bij mij zitten. We vragen het morgen direct.”

Ze waren nu dicht bij Marijke's huis gekomen en Marijke begon langzamer te lopen. O, nu moest ze het zeggen van Trijnie. Later zou het hoe langer hoe moeilijker worden.

„Tini,” begon ze, „die Trijnie is zo'n zielepoot.”

Tini's houding verstrakte onmiddellijk. Ze trok haar arm weg uit Marijke's arm, maar deze greep haar bij de cape en zei vlug: „Nee Tini, niet doen. Luister nu eens. Trijnie is helemaal niet

rijk. Haar moeder is dienstbode in die grote villa. Haar vader is gesneuveld in de oorlog en er is een bom gevallen op hun eigen huis. En ze wordt misschien blind ook.”

Hè. . . . zo vlug had Marijke gesproken, dat ze er bijna buiten adem van was geraakt.

Tini keek haar aan. „Is dat waar?” vroeg ze. „Is dat allemaal echt waar?”

„Natuurlijk, ik sta hier toch niet te jokken.”

„Wou je daarom naast haar blijven zitten?”

Marijke knikte. „Ja en daarom zou ik ook zo graag willen, dat ze met ons mee mocht, dat ze. . . . dat ze ook een beetje ons vriendinnetje zou mogen zijn. Zie je. . . . Ze is toch een echte stakkerd.”

Geen meelij. . . . geen meelij. . . . , waarschuwde de stem van moeder in Marijke's hart.

„Ja, je hebt gelijk,” zei Tini. „Ze is een stakkerd.”

Ze telde nog eens op haar vingers af: geen vader, geen huis, bijna blind. . . .

„Ze mag meedoen, maar van mij moet je altijd het meeste houden, hoor.”

En Marijke, die erg opgelucht was, dat ze het pleit gewonnen had, was in haar ijver onder de paraplu uitgekropen en omdat ze juist onder een goot stond, kon ze geen antwoord geven, maar kreeg een sliert ijskoud water precies in haar nek. Ze gaf een gillette van schrik en Tini lachte. . . . lachte.

Maar toen hoorden ze tot hun grote schrik, dat de klok zes uur sloeg. Tini draaide zich om en riep: „Marijke, tot morgen. Ik heb beloofd de tafel voor moeder te dekken. Ik kom morgen naar Marja kijken. Ik verlang zo naar mijn kleine schat.”

Marijke liep ook vlug naar huis. Nog voor ze de deur achter zich dichtgetrokken had, riep ze: „Moeder, het is weer goed tussen Tini en mij. En Trijnie mag voortaan ook mee met ons.

Tini was net zo blij. Ze komt morgen weer bij ons.” •

„Met Trijnie niet te hard van stapel lopen, hoor meisje,” waarschuwde moeder. „Denk er aan, wat ik gezegd heb. Niet laten merken, dat je meelij met haar hebt en niet te onstuimig. Vol-

gens je verhalen is ze wat verlegen en dan moet ze langzaam gewonnen worden.”

„Ach nee, moeder, dat heeft u toch al gezegd,” zei Marijke wat ongeduldig.

Misschien was ze wel zo gauw op haar teentjes getrapt, omdat ze voelde, dat ze al een beetje op de verkeerde weg was in haar vriendschap met Trijnie.

Ze wist zeker, dat ze Tini niet zo gauw had kunnen overhalen, als er niet zoveel narigheid was geweest in Trijnie's leven.

„Enfin, alles is nu weer goed,” dacht ze. „Later zal het wel helemaal in orde komen tussen ons drietjes. Nu ben ik toch blij, dat Tini haar mee wil hebben op onze vrije middagen.”

Hoofdstuk 9

MET Z'N DRIETJES UIT

Marijke en Tini hadden voor het eerst een afspraak met Trijnie gemaakt. Om drie uur zouden de vriendinnetjes voor 't hek van huize Anne-Bertha wachten. 't Was nu kwart over drie en er was nog geen Trijnie te bespeuren. Ongeduldig hinkte Tini van de ene voet op de andere en zei: „'t Wordt tijd, dat die treuzel komt, zeg. We wachten al een kwartier. Op die manier wordt het veel te laat voor een boswandeling.”

„Trijnie heeft me gevraagd niet aan te bellen,” zei Marijke.

„We kunnen niet anders doen dan wachten.”

„Blijf jij hier, dan ga ik de vesting nog eens verkennen,” zei Tini.

Langzaam slenterde ze heen en weer langs de villa Anne-Bertha. Met hoog opgetrokken neus kwam ze terug.

„Altijd nog dezelfde foto. Het schrikbewind zit weer in de serre en houdt als een boze toverkol de wacht over de deur. Van Trijnie niets te zien.”

Maar ze had nog niet uitgesproken, of Trijnie kwam het hekje uit.

„Hè, hè, eindelijk,” zuchtte Tini, „kom gauw mee. Als we

flink doorstappen, kunnen we een fijne tijd in 't bos zijn.”

„Ja maar . . . ik moet . . . ik kan niet mee naar 't bos. Ik moet eieren halen bij de boerin.”

„Maar heb je dan niet gezegd, dat je met ons afgesproken had?”

Trijnien knikte. „Mevrouw zei, dat we heel goed een wandeling naar de boerderij konden maken.”

„Ja, en dan o zo voorzichtig teruglopen met een tas eieren. Neen hoor, ik wil vanmiddag paddestoelen zoeken. Je kunt er zulke leuke mandjes mee maken. Eerst mos er in en dan . . .”

„Ja, maar we kunnen Trijnien niet in de steek laten,” vond Marijke. „Laten we nu vanmiddag met haar meewandelen naar de boerin. Waar woont ze, Trijnien?”

„Wel drie kwartier lopen. Er is een weg dwars door de weilanden. Er staan zulke mooie margrietten.”

Zo bedrukt had Trijnien's stem geklonken, dat Marijke spontaan de arm om haar heen sloeg.

„Al stonden er geen margrietten, Trijnien, we zouden toch met je mee zijn gegaan.”

Met hun drietjes gingen ze op weg. Tini leek helemaal met de gang van zaken verzoend. Ze babbelde honderd uit. Over huis, over school.

Marijke liep tussen de vriendinnetjes in en keek telkens wat geërgerd naar Trijnien. Hè, die was toch ook wel een saaie Piet. Nu deed Tini zo haar best en waarom zei ze nu ook niet eens wat? Hoe kon ze haar in het gesprek betrekken?

Toen ze op hun tocht langs een paar koeien kwamen, die dicht bij het prikkeldraad stonden, kwam ze wat los. Ze wipte over de smalle sloot en legde haar hand op de kop van een koe.

„O bah, wat griezelig,” rilde Tini. „Ben je helemaal niet bang?”

„Wij hadden vroeger ook koeien,” zei Trijnien. „Koeien en een paard.”

Tini liep om Marijke heen en stak vertrouwelijk haar arm door die van Trijnien.

„En is jullie boerderij toen weggebombardeerd? Was je vader toen al gesneuveld?”

Trijnien antwoordde niet. Ze schudde haar hoofd, maar dat kon van alles betekenen.



Teleurgesteld trok Tini haar arm terug. Ze geloofde heus, dat het kind hilde. Waarom toch? Ze had toch niets bijzonders gevraagd? Als je vriendin met iemand was, mocht je toch wel wat meer vragen?

Zwijgend liepen de meisjes een poosje naast elkaar voort. Tot Marijke naar een boerderij wees.

„Ja,” zei Trijnie, „dat huis met die groene luiken, daar moeten we zijn.”

„Ga maar gauw je eieren halen en maak wat voort,” zei Tini.
„Wij zullen in die tijd wat margrietten plukken.”

Maar dat was niet naar de zin van de vriendelijke boerin. Ze klopte tegen het raam, waarachter de rode geraniums zo fleurig bloeiden en ze wenkte de beide meisjes.

Trijnie kwam weer naar buiten.

„Jullie moeten binnenkomen om uit te rusten,” zei ze.

„’k Ben anders nog niets moe, hoor,” lachte Tini.

Maar Marijke drong haar mee naar binnen.

Hè, wat was ’t gezellig op zo’n boerderij. Over een deel met knorrende varkens kwamen ze in de gezellige grote woonkeuken, waar de boerin breeduit zat achter de grote ronde tafel, die met een glimmend zeiltje bedekt was.

„Zo deerntjes, ’k heb al een glèske karnemelk veur oe ingeschonken. ’k Zal d’r een beschuit bij smeren ook.”

De meisjes dronken van de frisse drank en knabbelden aan hun beschuit en keken naar het prachtige koperwerk, dat naast de open schouw hing.

De spraakzame boerin vertelde van alles. Dat de boerderij al meer dan tweehonderd jaar oud was en dat de Fransozen er nog ingekwartierd waren geweest.

„En de Duitsers natuurlijk ook,” veronderstelde Tini bijdehand. De boerin knikte. „De Duitsers hebben ons ook vaak genoeg wakker geklopt om wat te eten te vragen. Maar de spinde was altijd leeg. De ham was net op en de eiers nog niet gelegd.”

Ze vertelde nog verder van de onderduikers, die ze gehad had en hoe ze hen had weten te verbergen bij huiszoeking.

„Verraders waren er niet veel op ’t dorp,” knikte de boerin tevreden. „Daar hoefden we niet bang voor te zijn.”

„Mag ik nu de eieren hebben alstublieft?”

Weer keek Marijke wat geërgerd naar Trijnie. Hè, de boerin vertelde zo leuk en dat kind had maar op haar handen zitten kijken. En nu viel ze de vrouw haast onbeleefd in de rede om naar haar eieren te vragen.

„We hebben toch zeker geen haast,” zei Tini ruw.

„Zo mag ik het heuren,” lachte de vrouw. „Dan kan ik krek witte, dat de deerntjes schik in mien hususke hebben. En nou

moette ook maar 's kieken, of d'r niet wat bessen an de struken zitten. Dan kan ik de eiers in 't karbiesje bergen."

De meisjes dwaalden over het erf en keken ook naar het vee, dat in de weiden liep.

„We hebben toch nog een enige middag, Trijnie," zei Tini hartelijk.

Maar toen kwam 't fijnste nog. De boer kwam het erf oprijden met zijn paard en wagen. Hij zei, dat ze een heel eind mee konden rijden naar de stad, wanneer ze even wachtten tot hij een tas thee gedronken had.

Nu, dat wilden ze wel. Lachend klommen ze daarna op de kar en vlijden zich in de dikke laag stro, die de bodem bedekte.

Toen de boer de zweep greep, begon Marijke te zingen: „'k Heb mijn wagen volgeladen met jonge meisjes. Toen ze op de markt kwamen, zongen ze als sijsjes."

Lachend zwaaide de boer met de zweep.

„Als sijsjes, vooruit maar, deerntjes."

En toen zongen ze met hun drietjes al de versjes, die ze geleerd hadden. Trijnie's lieve heldere stem klonk zo mooi en zuiver!

„Net een koppelke nachtegaalkes, 't is spietig dat 'k oe kwiet raak," zei de boer. „Maar hier mot 'k rechtsof. En hier zijn de eiers."

Kwiek stapten de meisjes voort. De torens van de stad waren al vlakbij.

Al met al hadden ze een fijne middag gehad.

't Was druk op de speelplaats. De meisjes en jongens stoeiden en ravotten in wilde spelletjes, maar Marijke zat met Tini en Trijnie op de bank en babbelde honderd uit.

Vader had haar weer zoveel verteld over de sprookjeswagen. Marijke haastte zich haar vriendinnetjes in te lichten.

„Moeder zal zelf mijn witte jurk naaien," vertelde ze. „Er komen allemaal strookjes op en Tini, jij moet je natuurlijk verkleeden als een oude vrouw."

„En de heks?" vroeg Trijnie.

„Als je wilt, mag jij de heks zijn," beloofde Marijke.

Tini stond ongeduldig op en zei: „Ik heb immers al met Phé

Ruiten afgesproken, dat zij de heks zou mogen zijn?"

„Daar hadden we nog niets over afgesproken,” zei Marijke.

„Wel waar, we hebben haar naam wèl genoemd,” zei Tini snibbig.

„Laat Phé het maar zijn,” zei Trijnie gedwee. „Ik mag misschien toch niet en mijn moeder zou geen tijd hebben om kleren te naaien.”

„Phoe,” lachte Tini. „Weet je niet, hoe een heks er uitziet? Een oude omslagdoek en een grote bril. Nou en die heb je al op.”

Marijke was blij, dat de bel ging.

„Ik geef er heus niets om,” zei Trijnie nog eens, toen ze de school binnen gingen. „Laat Phé maar meerijden.”

Toen Marijke en Tini uit school naar huis gingen en alleen waren, begon Tini nog eens over het bloemencorso. Vertrouwelijk met haar arm door die van Marijke zei Tini: „Nu weet Trijnie het ineens, hè, dat Phé meedoet.”

„Ik vond het niets leuk wat je zei over die bril, Tini.”

„Maar Trijnie draagt toch een bril,” verdedigde Tini zich. „Ik heb haar toch niets nieuws verteld.”

„Je hebt het duidelijk laten merken, dat we haar niet op de wagen wilden hebben.”

Tini trok Marijke naar zich toe.

„We krijgen altijd ruzie over dat kind. Ze is zo saai en taai als apenhaar.”

„We hebben toch maar wat een leuke middag gehad, toen we met z'n drietjes uitgingen,” vond Marijke.

„Ja, omdat die boerin zo leuk was, maar anders. . . . ze zei geen boe of bah.”

Marijke zweeg verdrietig. Ze moest in haar hart Tini gelijk geven. Trijnie was wel heel erg stil. Maar ze kon haar toch maar niet zo weer op zij zetten als vriendinnetje.

Wat had moeder gezegd? Ze moest geen meelij hebben met Trijnie, maar bidden voor haar, omdat ze het moeilijk had en lief voor haar zijn.

Het was niet gemakkelijk om van je naaste evenveel te houden als van jezelf. En toch had de Here Jezus gezegd, dat je dat moest doen.

Hoofdstuk 10

PHÉ RUITEN RODDELT OVER TRIJNIE

Phé Ruiten woonde in een groot ouderwets huis aan de rand van de stad. Haar vader was bij de politie en daarom was hem een ambtswoning toegewezen.

Phé vond de nieuwerwetse huisjes, waarin haar vriendinnetjes woonden, veel aardiger. Ze hadden van die leuke erkertjes, die veel vriendelijker leken dan die grote brommerige ramen van hen.

Twee dingen waren er, die heel erg fijn waren in hun oude huis: de zolder en de tuin. De zolder liep over het hele huis en had zoveel nissen en hoeken, dat je er heerlijk verstoppertje kon spelen.

De tuin kon je eigenlijk wel een boomgaard noemen, want er stonden wel twintig heerlijke appel- en perebomen. Bij Phé kon je in de fruittijd altijd je buik heerlijk vol eten aan fleurige appels en sappige peren.

Nu waren er geen peren en appels, maar wel kersen en volop bessen.

Ja, die appels en peren en bessen en pruimen waren eigenlijk de enige reden, dat Phé zo druk bezocht werd, want niemand vond Phé een echt leuk vriendinnetje.

Phé speelde en stoeide nooit graag. Ze stond veel liever op oude dames-manier te praten en te roddelen achter de rug van haar vriendinnetjes. Haar moeder wist wel, dat haar dochtertje een kleine babbelkous was en daarom bespraken haar vader en moeder nooit iets, waar zij bij was.

Maar nu was die Phé toch achter een kostelijk nieuwtje gekomen. Moeder had haar gevraagd, of het nu zeker was, dat ze als heks op die bloemenwagen zou mogen zitten en toen had ze gezegd, dat ze bij Marijke thuis wel graag zouden willen, dat Trijnie Hagen die plaats zou innemen.

„Ze heeft geen vader meer,” had Phé gezegd, „en daarom is het zo'n zielepoot. Ze lijkt ook meer op een heks dan ik,” had ze er aan toegevoegd. „Ze heeft gekke grote kologen en . . .”

„Heeft dat meisje zichzelf gemaakt, Phé?” had haar moeder streng gevraagd.

Van vader had ze, vreemd genoeg, geen standje gekregen. Die had de naam herhaald en nog eens herhaald en gezegd, dat die naam hem heel bekend voorkwam. Verder had hij er niet over gesproken, maar vanmorgen, toen vader dacht, dat Phé al naar school was, had hij iets verteld over die gestorven vader van Trijnie, iets dat voor haar een fijn nieuwtje was.

Phé was weggeslopen, maar had zich voorgenomen het geheim bij de eerste de beste gelegenheid over te brieven.

En nu zouden Tini en Marijke vanmiddag bij haar komen. Phé had de meisjes gevraagd, toen ze op de speelplaats stonden en Marijke had gezegd, dat ze tegenwoordig altijd met Trijnie uitgingen.

Maar Trijnie, die er later bijgekomen was, had gezegd, dat ze die middag zilver moest poetsen voor mevrouw en boodschappen in de stad moest doen.

Phé klakte met de tong. Net goed, dan kon zij ook haar nieuwtje kwijt.

En nu stond ze op de uitkijk en toen de vriendinnetjes kwamen, nam zij hen mee naar boven.

„Zachtjes doen, jongens. Moeder doet een dutje. We moeten een uur fluisteren.”

„Schommelen maakt geen leven,” zei Marijke en ze zette zich al af op de oude schommel, die aan een zware balk hing.

„Die schommel piept,” waarschuwde Phé. „Kom hier bij 't raam zitten, dan moeten jullie me eerst alles vertellen over die bloemenwagen.”

„Ja, maar vader en moeder willen, dat Trijnie meedoet. Moeder heeft gezegd, dat 't juist leuk zou zijn voor haar.”

„Ach, ze geeft er toch niets om,” zei Tini. „'t Kind is altijd even saai en ze heeft gezegd, dat ze er niets om gaf.”

Phé boog zich met een kleur als vuur naar haar vriendinnetjes over en zei met haar hand voor haar mond: „Ik weet iets van Trijnie en . . . en . . . nu, ze zou helemaal niet op die wagen kunnen zitten.”

„Ze heeft anders juist een gezicht voor heks met die bril,”
spotte Tini wreed.

Phé schudde het hoofd.

„Ze kan niet meedoen om . . . om haar vader . . .”

„Om haar vader?” schrok Marijke. „Maar die is toch
gesneuveld.”

„Ja, die is gesneuveld. Maar weet je ook waar? Nou ja, ieder-
een in de stad zal dat wel weten. Hij is gesneuveld, toen hij
meevocht met de Duitsers.”

Marijke en Tini zwegen. Dus daarom was Trijnie zo verlegen,
als je over haar huis begon.

„Maar dat kan Trijnie toch eigenlijk niet helpen,” zei Marijke
zacht.

„Nou ja, dat kan ze ook niet helpen, maar daarom hoeft ze
toch niet met ons op één wagen te zitten,” zei Tini wat snibbig.

„Wij met ons drietjes komen op de wagen,” zei Phé tevreden,
dat ze nu haar mededingster voorgoed verdreven had. „Laten
we vast oefenen. Marijke, hier heb je een gescheurd laken. Dat
slaan we om jou heen en dan moet je languit op die grote kof-
fer gaan liggen. Tini, doe jij deze oude fluwelen japon van
moeder aan en ik zal me verkleden als heks.”

Terwijl de boze stiefmoeder zich in de japon wurmde en
Marijke het laken om zich heen drapeerde, hurkte Phé achter
een oude kast. Ze was druk in de weer en toen ze te voorschijn
kwam . . .

Marijke en Tini rolden om van het lachen. Phé had een oude
ijzeren bril opgezet en haar wangen waren zwart gemaakt met
roet. Een oude jute zak had ze om haar hoofd geslagen en haar
lippen naar binnen getrokken, of ze geen tanden meer had.
In haar hand droeg ze een bezemsteel.

Tini klapte in haar handen en schaterde het uit van pret.

„Heb ik het je niet gezegd, Marijke? Is Phé geen enige heks?”
Phé, aangemoedigd door haar succes, sprong rond over de zol-
der en dreigde met haar bezemsteel.

Maar toen kwam moeders hoofd boven het trapgat kijken.

„Nu Phé, ik vind niet, dat je erg piano aandoet met je
vriendinnetjes.”



„Och moeder, ik had echt vergeten, dat. . . .”

Moeder schudde lachend het hoofd en zei: „Staaak die verkleedpartij nu maar en kom gauw het glaasje limonade uitdrinken, dat ik ingeschonken heb. ’t Ziet er naar uit, dat het weer wat opklaart en dan kunnen jullie wat bessen voor me plukken.” Ze dronken hun limonade, aten een koekje en gingen toen de tuin in.

’t Spreekt vanzelf, dat er heel wat aan de strijkstok bleef hangen en met zwarte lippen vertrokken de meisjes, nagewuifd door Phé.

„’t Was een echt ouderwetse middag, hè?” zei Tini. „Hè, wat vind ik het heerlijk, dat alles weer goed is.”

„Vond jij het leuk, dat Phé ons dat van Trijnie’s vader zo gauw moest overbrieven?”

Tini haalde haar schouders op.

„Daar bedoelde ze toch zeker niets mee.”

Toen Tini de weg naar huis ingeslagen was, liep Marijke wat langzamer. Er knaagde iets in haar hart. Ze zag telkens het

stille gezicht van Trijnie voor zich met de grote bijziende ogen.

Ze had met haar vader en moeder op een boerderij geleefd en ze had het er net zo gezellig gehad als Marijke. En toen. . . . toen was dat gebeurd met haar vader. Haar vader was gaan vechten in het leger van de vijand en daar gesneuveld. Hun huis was ook nog afgebrand en nu hadden zij en haar moeder niets meer dan elkaar.

„Zo,” zei moeder, toen ze binnenkwam, „ben je daar? Zijn jullie weer met je drietjes uitgeweest?”

Marijke knikte maar. O, ze begreep heel goed, wie moeder met die drie bedoelde, maar Marijke deed alsof ze het verkeerd begreep.

„We waren met ons drieën,” zei ze nog eens, alsof ze zichzelf wilde overtuigen, dat ze de waarheid sprak.

Maar in haar hart was een stemmetje, dat zei: „Je bent toch een leugenbrok, Marijke. Je bent een leugenaarster, al heb je dan ook geen enkele leugen verteld.”

Hoofdstuk 11

DROMELOT KAN NIET DROMEN

Die avond kon Marijke de slaap maar niet vatten. De klok sloeg al tien uur, toen ze nog wakker lag.

Het was nu ook niet prettig om wakker te liggen. Anders ging ze altijd aan fijne dingen liggen denken, maar nu moest ze altijd maar weer denken aan Trijnie en aan haar leugen tegen moeder.

En toen kwam moeder. Ze boog zich over Marijke heen en hoe stijf Marijke ook haar ogen toekneep, moeder zag toch dat ze wakker was. Zij ging op de rand van het bed zitten en sloeg haar arm om Marijke's hals, of ze nog maar een klein meisje was.

„Wat hapert er aan, Marijke?”

„Ik. . . . u vroeg. . . . Trijnie is niet mee geweest vanmiddag.

We waren wel met ons drietjes, maar we waren bij Phé," zei Marijke en ze zuchtte van verlichting, dat ze nu de waarheid had gezegd.

„Wilden jullie Trijnie niet meenemen?"

„Nee, nee," zei Marijke haastig, „ze kon niet mee. Ze moest zilver poetsen."

„Dat was heel jammer," vond moeder. „Weet je, wat je eens moest doen, Marijke? Je moest Trijnie eens op een Zondag vragen. Dan is alles wat rustiger en jullie kunt wat spelen met kleine Marja. Ik geloof, dat Trijnie het niet zo prettig heeft alleen met haar moeder in dat grote huis. Heb je haar al gevraagd, of ze mee wil doen met het bloemencorso?"

Marijke zweeg. Nu moest ze moeder wel vertellen, wat Phé haar verteld had. Ze plukte aan de wollen deken en zei toen: „Trijnie's vader is niet gesneuveld, moeder. Of eigenlijk is hij wel gesneuveld, maar . . . maar . . ."

Moeder schudde het hoofd. „Van wie heb je die wijsheid, Marijke?"

„Van Phé."

„Zo, is dat kleine kwaadspreekstertje weer aan de gang geweest? Het is altijd maar weer: Phé Ruiten zegt . . . en Phé Ruiten heeft gehoord."

„Is het dan niet waar, moeder?"

„Ja, Marijke, het is waar en ik wist die nare geschiedenis al heel lang. Maar waarom zou Trijnie niet op die bloemenwagen mogen zitten? Trijnie's moeder had heel veel verdriet, omdat haar man naar Rusland ging en moeten wij nu Trijnie minachten om wat haar vader deed? Weet je, Marijke, dat de Here Jezus zich heel veel bemoeide met de tollenaars? Die tollenaars deden dingen, die even erg waren als Trijnie's vader deed. Maar al was hij als een dief of een moordenaar gestorven, dan nog hadden wij niet het recht om een kwaad woord over hen te zeggen en zeker niet over zijn vrouw en kind. We mogen nooit oordelen over een ander, Marijke. We hebben meer dan genoeg te doen, als we letten op ons eigen zondig hart."

Marijke leunde heel dicht tegen moeder aan.

„Ik beloof u, dat ik heel lief zal zijn tegen Trijnie en ik zal ook

tegen haar zeggen, dat we haar graag op de wagen willen hebben.”

„Goed en voor Zondag heb ik een leuk plannetje. Je vraagt of Trijnie bij ons mag blijven eten en of haar moeder haar later komt halen. Die heks van Anne-Bertha zal haar toch wel een uurtje vrij laten.”

Marijke klapte in de handen.

„Nu roddelt moeder zelf . . . nu roddelt moeder zelf over die mevrouw.”

„Je hebt gelijk, maar nu ga je lekker slapen.”

Marijke kroop lekker diep onder de dekens en begon met open ogen te dromen. Die mevrouw was de heks en Trijnie was een betoverd prinsesje en . . .

Maar toen kwam het zandmannetje en die gooide al haar dagdromen dwars door elkaar. Die kwam met kabouters en feeën en al de dingen, die hij speciaal bewaart voor zijn dromen.

Hoofdstuk 12

IN DE KERK

Vandaag was het Zondag en dat was een heerlijke dag. 't Begon 's morgens al, als je wakker werd. In plaats van dat je je bezorgd moest maken over je Franse thema of je aardrijkskunde, mocht je heerlijk het leesboek onder je kussen uitvissen, dat je van school meegekregen had en heerlijk gaan liggen lezen.

Dan kwam moeder met een kopje thee en een beschuit en Marja dribbelde achter moeder aan in haar grappige nachtponnetje met de geborduurde konijntjes. Dan was het met lezen gedaan, want kleine Marja wilde bij haar grote zus in bed en riep: „Haaltje tellen.”

Marijke vertelde dan, maar ondertussen kon ze luisteren naar vaders orgelspel in de kamer, waar moeder bij zong.

Later hing moeder je jurk klaar, de nieuwe lichtblauwe bloemetjesjurk met het mooie kanten kraagje. Je kleedde jezelf

aan en je hielp Marja in haar gele gesmockte jurkje en als je dan de kamer binnenkwam, was de ontbijttafel al gedekt. Vandaag lag er geen tafelzeiltje op tafel. Er was gedekt met het rood en wit geblokte ruitjeskleed en naast ieder bordje stond een eierdop. Het water zong in de ketel. Er was krentenbrood en als je gegeten had, las vader een heel hoofdstuk uit de Kinderbijbel.

Ja, op Zondagmorgen was alles even fijn.

„Wie gaat er nu naar de kerk?” vroeg Marijke, toen ze haar muts gehaald had.

„Jan-Gijs blijft vanmorgen op Marja passen,” zei vader.

„Itte oot tert.”

„Zo gauw je niet meer dwars door de preek heenschreeuwt,” zei Jan-Gijs, die nog een kleur kreeg, wanneer hij er aan dacht, hoe die kleine ondeugd had zitten draaien, toen ze een keer voor proef meegenomen was.

„Misschien kunnen Trijnie en haar moeder wel bij ons in de bank zitten,” bedacht Marijke. „Maar ze komen altijd zo laat.”

„Je moet niet vergeten, dat Trijnie’s moeder geen baas is over haar eigen tijd,” zei moeder. „Wie weet wat ze allemaal nog moeten doen voor die mevrouw.”

Terwijl de klokken beierden, liep Marijke tussen vader en moeder naar de kerk. De winkel leunde stil en vertrouwelijk tegen de kerkmuur. Donker en blauw was het raam en er was geen bloempje te zien.

Achter elkaar schoven ze in hun bank. Marijke zat op ’t hoekje en mocht het leuke klapdeurtje dicht doen.

Kijk, daar kwam Trijnie de kerk binnen met haar moeder. Als ze nu maar zag, dat er in hun bank nog plaatsen waren.

En toen stond daar opeens Phé Ruiten naast de bank. Ze boog zich naar Marijke en fluisterde: „Mag ik bij jullie in de bank zitten, Marijke? Onze bank is vol, moet je weten.”

Aarzelend keek Trijnie naar moeder, maar die beduidde, dat ze het deurtje open moest doen. Je kon niemand weigeren in je bank te komen zitten.

Terwijl Phé plaats nam, bukte moeder zich naar Marijke en

waarschuwde: „Niet babbelen met je vriendinnetje, hoor.”
Marijke zocht naar Trijnie en haar moeder. Die zaten op het podium vlak voor de preekstoel.

Moeders waarschuwing was niet overbodig geweest. Toen ze even zat, stootte Phé haar zachtjes aan en liet haar een plaatje zien, dat ze in haar Bijbeltje gelegd had. Er was een Sneeuw-witje op afgebeeld met een rozerode japon en een witte sluier om.

Bijna onmerkbaar schudde Marijke het hoofd. Plaatjes bekijken in de kerk! Hoe kwam Phé er bij?

Babbelen in de kerk kon niet, maar dromen wel. Als er gezongen was en je had geluisterd, waar de dominee over zou spreken, kon je je gedachten net zo ver weg laten zwerven, als je wilde. Vandaag zou dominee het hebben over de blindgeboorne. O, maar dat zou Marijke goed kunnen begrijpen. Ze wilde nu wel luisteren.

Maar eer ze het wist, waren haar gedachten weer weggeslipt. De zon scheen zo mooi door de kerkramen. Ze hoopte maar, dat het op de dag van de optocht ook mooi weer zou zijn.

Zou ze toch maar even kijken naar het plaatje, dat vlak voor haar in Phé's Bijbeltje lag? Neen, ze wilde luisteren. Ach, waar had de dominee het nu over? Ze was de draad van de preek kwijtgeraakt. Nu, dat hinderde ook niet. Ze verveelde zich toch niet. Ze had zoveel te dromen in die oude kerk.

Toen de dominee de tussenzang opgaf, had Marijke nog niets van de preek gehoord. Ze nam zich voor het laatste kwartier goed te luisteren, maar het bleef bij dit goede voornemen.

„Amen. . . .”

Staande zongen allen het slotvers: „Eén Naam is onze hope — Eén grond heeft Christus' Kerk. . . .”

Uit volle borst zong Marijke mee. Nee, nu droomde ze niet. En Trijnie, wat was er met Trijnie? Ze zong niet mee. Huilde ze?

„Ik ga direct naar Trijnie, moeder. Ze komt aan de andere kant de kerk uit.”

Moeder knikte en zei, dat ze dan maar vast naar huis zou gaan. „Zeg Marijke, luister eens.”

Phé had blijkbaar ook aan de praalwagen zitten denken onder de preek, want ze trok Marijke mee en snapte: „Vond je 't geen enig plaatje, Marijke? Ik knipte het uit een prentenboek. Hè, ik wou dat ik Sneeuwwitje mocht zijn, in plaats van die heks. Toe, breng me een eindje weg.”

Maar Marijke maakte zich los en zocht ongerust op het kerkplein, dat al leger begon te worden.

„Ik moet Trijnie hebben. Ze zou vandaag de hele dag bij ons zijn.”

„Trijnie, een hele dag?”

Met een veelzeggend gebaar stak Phé haar tong uit.

„Ze is heus wel aardig, hoor,” zei Marijke. „Als je maar met haar alleen bent, is ze erg gezellig. En dat van haar vader . . . nou, daar kan zij toch zeker niets aan doen.”

Phé haalde onverschillig de schouders op.

„Jij liever dan ik,” zei ze nog.

Marijke keek om zich heen. Er was nu niemand meer te zien. Kijk, daar kwamen dominee en mijnheer Valentijn al naar buiten. Vlug wipte ze de kerktrappen af en holde in de richting van haar huis.

Vlak bij huis haalde ze vader en moeder in. Gelukkig was Trijnie met hen meegegaan.

Marijke kreeg een bestraffende blik van moeder.

„Foei kind, hol niet zo. Straks verlies je je strik nog. Waar was je toch gebleven?”

„Phé moest me nog iets zeggen, moeder.”

Marijke was nu naast haar vriendinnetje gaan lopen en gaf haar een beetje schuldig een arm.

„Fijn hè, dat je mag blijven vandaag.”

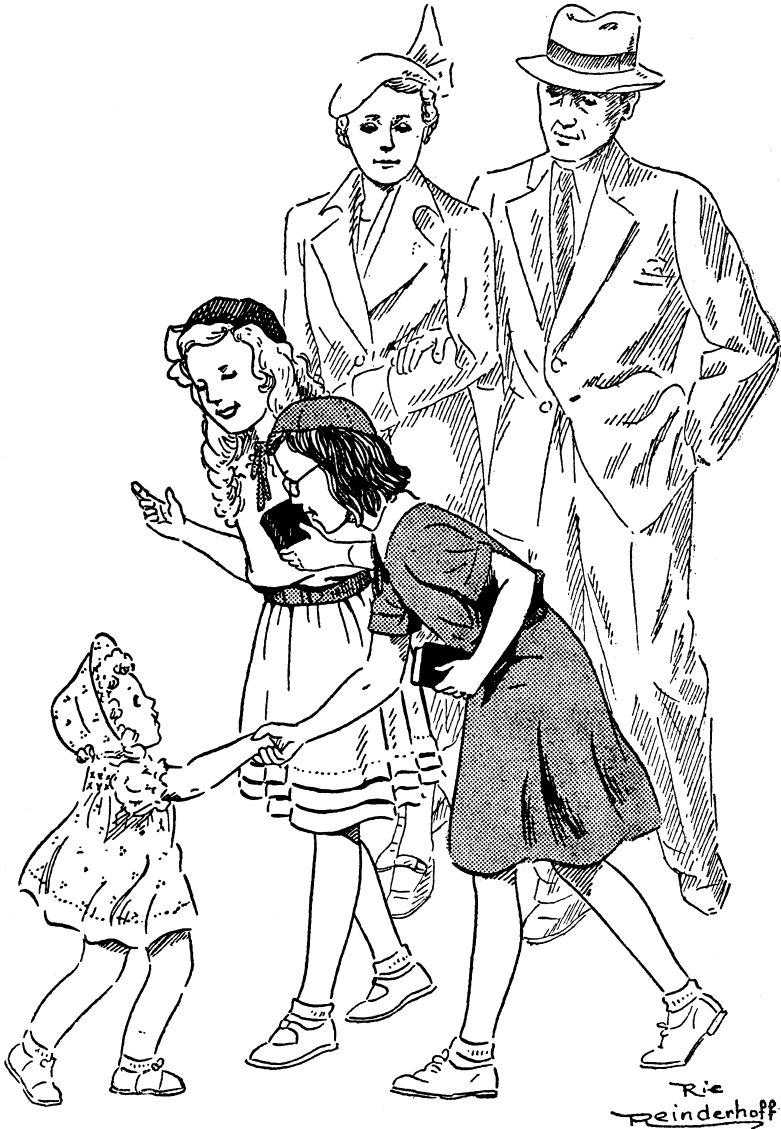
„Ik mag blijven tot moeder me komt halen,” zei Trijnie.

„En dat is mijn kleine zusje, ze komt ons al tegemoet,” zei Marijke.

„Waar?”

„Nou, toch zeker vlak voor je. Marja, geef Trijnie eens een handje.”

Marijke zag niet, hoe vader en moeder elkaar veelbetekenend aankeken. Was het met dat meisje zo gesteld, dat ze het hel-gele



jurkje van Marja pas zag, als het vlak voor haar was? Dan had ze ook wel heel slechte ogen.
Marja was direct de beste maatjes met Trijnie. Ze duwde Viespeuk op haar schoot en klom er zelf bij.

„Haaltje tellen,” commandeerde de kleine dwingeland.
„Laat Trijnie maar liever zingen” stelde moeder voor.
En Trijnie zette in: „Als ik maar weet, dat hier mijn weg. . . .”
Marijke keek naar haar. Ze zong zo mooi, maar ’t was net of
haar stem beefde. Straks in de kerk was het ook net alsof ze
schreide.

„Nou van ’t saapie,” zei Marja.

„Wat bedoelt ze?” vroeg Trijnie.

Marijke zong voor: Lammetje, loop je zo eenzaam te dwalen....
Samen zongen de meisjes en moeder, die voor koffie en koek
zorgde, dacht: „Die Trijnie is zelf net zo’n arm eenzaam
schaapje, dat dwaalt zonder herder.”

Zonder Herder? Neen, dat was niet waar. De Goede Herder
droeg ook dit eenzame schaapje in Zijn armen. Ze kende Zijn
stem.

En dan moest alles goed worden voor haar.

Hoofdstuk 13

ZONDAG THUIS

Ik weet wat we vanmiddag voor pudding krijgen. Moeder
heeft chocoladepudding met. . . .”

„Met babbelsaus,” zei moeder met een bestraffende blik
naar Jan-Gijs. „Tut-tut jongen, wat praat jij je neus altijd
voorbij.”

Het was chocoladepudding met vanillesaus, die op tafel ver-
scheen. Maar och, wat had Trijnie een moeite om er wat in te
krijgen. Ze had al zoveel gegeten van de soep en de appelmoes
en de biefstuk.

Na het eten nam vader de Bijbel.

„Dominee heeft gepreekt over de blindgeboorne,” zei Marijke
voor vader nog iets gevraagd had.

„Dat heb je goed onthouden, meisike,” prees vader. „Wat zei
dominee er zo al over?”

Marijke kreeg een kleur. Dat was nu echt vervelend van va-

der. Waarom vroeg hij dat juist, nu Trijnie er bij was? Anders deed vader dat ook niet.

„Dominee zei, dat die man . . . dat die man blind was en dat . . . en dat de Here Jezus hem toen genas,” stotterde Marijke.

„Dat is nogal wiertes,” riep Jan-Gijs. „Ik ben niet eens in de kerk geweest en ik weet dat ook wel.”

„Jou wordt niets gevraagd en gebruik niet zulke jongensuitdrukkingen als het om deze dingen gaat,” bestrafte vader.

Hij stond op en ruilde de Bijbel voor de Kinderbijbel. Hij las de geschiedenis van de blindgeboorne langzaam en duidelijk en Marijke zou precies hebben kunnen vertellen wat er over geschreven was.

Ja, maar toen vroeg vader het niet meer. Hij zei alleen: „Marijke, eens heeft de Here Jezus gezegd, dat Hij overal zou zijn waar mensen vergaderden in Zijn Naam. Vanmorgen was Hij er ook en Hij weet heel goed, of jij geluisterd hebt of niet.” Marijke keek wel wat sip. Waarom moest vader haar nu telkens een standje geven, waar Trijnie bij was?

Wat snibbig duwde ze Marja weg, toen die na het eten weer bij Trijnie kroop.

„Jij moet slapen, je moet niet aldoor bij ons willen zitten. Ga maar spelen met Viespeuk.”

Marja, die niet gewend was standjes te krijgen, trok een lip en Trijnie trok haar vertederd naar zich toe. Ze zong weer versjes voor haar en toen het kleine ding zich gehoorzaam had laten uitkleden om een middagdutje te doen, zuchtte ze: „O Marijke, wat lijkt me dat heerlijk om een zusje en een broer te hebben.” Marijke keek haar verwonderd aan. Een zusje en een broer te hebben, dat was toch zeker heel gewoon.

„Gaan jullie nu wat rondwandelen, meisjes. Dan kunnen jullie vanavond op Marja passen, als wij naar de kerk zijn.”

Marijke gaf Trijnie een kneepje in de arm.

„Fijn zeg, vanavond saampjes thuis. Als Marja nu maar niet dreinerig is.”

„Dan zing ik wel weer,” beloofde Trijnie.

„Maar ik ga lezen, hoor, en als jij ook wilt lezen, moet Marja maar stil zijn.”

Trijnie schudde het hoofd.

„Ik kan niet goed lezen,” zei ze zacht. „Weet je, eventjes zie ik de regels apart, maar dan wordt alles vaag en dan krijg ik heel erge hoofdpijn.”

Marijke bleef stilstaan.

„Maar Trijnie, hoe kun je dan je lessen leren?”

„Dan zijn mijn ogen ook heel moe,” zei de ander verdrietig.

„Moeder mag niet weten hoe erg het is. Vanmorgen in de kerk kon ik de letters in het boekje ook niet meer zien.”

„O, maar Trijnie, dan kun je wel blind worden,” zei Marijke verschrikt.

„Daarom moet ik geopereerd worden, Marijke. En ik ben zo bang, dat ik . . . dat het niet beter zal zijn na die tijd.”

Ze wachtte even en dan vroeg ze: „Marijke, denk jij dat de Here Jezus nu ook nog blinden wil genezen? De dominee heeft er vanmorgen niets over gezegd.”

„Had jij dan wel goed geluisterd?” vroeg Marijke zonder Trijnie's vraag rechtstreeks te beantwoorden. „Ik moest aldoor aan andere dingen denken.”

„O ja, Marijke, het ging immers over die man, die net zo was als ik. Denk je, dat de Here Jezus nog wonderen doet?”

Marijke dacht heel lang na. Dat was een heel erg moeilijke vraag, die Trijnie haar deed.

„Mijnheer Valentijn is zelf blind. Die weet er misschien alles van. Je moet het hem maar eens vragen,” raadde Marijke haar aan.

„Dat zal ik nooit durven. Misschien als ik een poosje les van hem heb.”

„Je hebt toch geen les van hem.”

„Jawel, hij is bij moeder geweest en hij wil mij les geven zonder geld.”

„O, wat is dat fijn voor je, Trijnie. Maar dan moet je ook studeren en dat is niet altijd leuk, hoor.”

„Ik vind het altijd prettig om te zingen,” zei Trijnie eenvoudig.

„Ik zal vanavond niet lezen,” beloofde Marijke. „Ik ga spelen

en jij gaat zingen en dan is Marja vanzelf stil.”

Toen de kerkgangers thuiskwamen, waren de meisjes nog aan 't muziek maken. Marja was in slaap gevallen en de tafel was nog niet gedekt. Maar moeder bromde niet.

„Alle hens aan dek,” zei ze vrolijk. „We gaan de verzuimde tijd inhalen.” Trijnie mag koffie malen en terwijl Marijke het tafellaken haalt en de bordjes klaarzet, zal ik brood snijden, dan zijn we zo klaar. Straks komt Trijnie's moeder en als we dan nog aan tafel zitten, is het zo ongezellig.”

Maar toen Trijnie's moeder kwam, was de tafel afgeruimd. Het theeblad stond al op tafel en de schemerlampen brandden. Moeder schoof haar eigen stoel bij.

„Hè, wat is 't hier gezellig,” zuchtte de gast. „Je hebt zeker een erg fijne dag gehad, kindje.”

Verwonderd keek Marijke naar Trijnie's moeder. Was dat die stille, wat norske vrouw, die nooit een tel tijd had, als je Trijnie kwam halen en voor wie je eigenlijk altijd wat bang was?

Ze had nu een keurige zwarte japon aan, versierd met een wit kanten kraagje en haar ogen waren wel bedroefd, maar toch zo vriendelijk. Ze zei, dat ze het zo prettig vond, dat moeder haar gevraagd had, want dat ze niemand kende in de stad. Helemaal niemand.

„Mijnheer Valentijn kennen we toch ook, moeder,” zei Trijnie. „Ja natuurlijk, mijnheer Valentijn en de dominee en de dokter, maar . . .”

„Maar dat zijn geen vrouwen, hè,” lachte moeder. „Wat heb je aan al die mannen?”

„Dus ik moet maar weggaan,” plaagde vader.

„Je moet blijven, want we hebben je straks nodig voor het bespelen van het orgel,” zei moeder ondeugend.

Het werd een heerlijk gezellige avond. Moeder en Trijnie's moeder babbelden wat en later schaarden ze zich weer samen om het orgel.

Trijnie had zeker de stem van haar moeder geërfd, want zij en haar dochttertje hadden dezelfde volle stem.

„Wat fijn hadden we 't vandaag, hè moeder,” zei Marijke, toen de gasten vertrokken waren.

„Dus 't saai vriendinnetje viel toch wel mee,” plaagde moeder.

Toen ze stilletjes in bed lag, dacht Marijke: Gek, dat het veel gemakkelijker was om aardig te zijn tegen Trijnie, nu Tini en Phé er niet bij waren. 't Was anders net alsof je altijd kiezen moest tussen Trijnie en de twee anderen.

Morgen zal ik ze eens vertellen hoe leuk Trijnie kan zijn, nam ze zich voor.

Maar de volgende dag hadden ze weer zoveel te babbelen over de optocht, dat Marijke weer in een wip haar goede voornemen vergeten was.

En Trijnie zat weer stil en eenzaam en vergeten in haar bank. 't Was net of die fijne Zondag er helemaal niet was geweest.

Hoofdstuk 14

TINI DE TOVERHEKS

„**O** Marijke, kijk eens wat leuk. Een oud kasteel met echt water er omheen. Hoe zouden ze dat gedaan hebben?” Tini en Marijke bekeken een van de prachtige winkel-etalages, die gemaakt waren ter ere van het stadfestijn. Marijke trok Tini onrustig aan haar mantel.

„Kom nou mee, Tini, 't is al vijf voor negen. Als we te laat komen, krijgen we strafwerk en dan kunnen we helemaal niet meer naar al die leuke dingen gaan kijken.”

Tini keek spinnig naar de grote torenklok, die nu 's avonds brandde in een krans van lichtjes.

„Weet je wat ik wou? Dat Phé een echte toverkol was, dan kon ze deze week fijne dingen doen.”

„Wat zou ze dan moeten doen, rare sijs?” lachte Marijke, hijgend van het harde lopen.

„Dan zou ze in de eerste plaats Trijnie moeten aanraken, dat ze een heel klein beetje ziek werd. Haar plaats kwam dan leeg en dan kon ik bij jou in de bank zitten.”

„Hè bah, Tini, zeg niet zulke rare dingen.”

„Ik bedoel prettig ziek. Je weet wel. Op de divan in de kamer

en een moeder, die je lekkere dingen brengt en voorleest.”
Marijke zweeg. Eén keer was ze op de kamer geweest, waar Trijnie met haar moeder huisde. Een smalle ongezellige kamer, waar een opklapbed stond en twee ongemakkelijke stoeltjes. Er werd gegeten in de keuken en daar moest Trijnie haar huiswerk ook maken, want er was niet eens een behoorlijke tafel in de zitkamer waaraan ze zou kunnen werken.

Toen Marijke wat stuurs bleef kijken, sloeg Tini de arm om de hals van haar vriendinnetje en zei: „Kijk maar niet boos meer, dan zou ik alleen maar wensen, dat Paddeltje een beetje ziek werd. Stel je voor, dan mochten wij de straat op en hadden een hele week geen huiswerk te maken.”

Marijke maakte zich los.

„Schiet nou maar op, zeurpiet. De speelplaats is al leeg.”

„Maar de deur staat nog open,” gnuifde Tini en ze wipte naar binnen.

Maar ze hadden helemaal niet zo hard hoeven te lopen, want het duurde nog wel vijf minuten voor Paddeltje binnenkwam. Maar toen was het net, of een boze fee al Tini's wensen vervuld had, want Paddeltje was heus een beetje ziek. Hij had een wang, rond en gezwollen van kiespijn en Trijnie's plaats was ook werkelijk leeg.

Een beetje schuldig keek Marijke naar Tini en deze zei zo luid, dat ze het verstaan kon: „Nou, malle, je kijkt net of ik werkelijk een toverstafje heb.”

Tegelijk stak ze haar vinger op.

„Mijnheer, Trijnie is er niet.”

„Daar weet ik van,” zei Paddeltje ongeduldig.

„Mag ik op haar plaats zitten, mijnheer?”

„En dan de hele morgen dat gebabbel van jullie aanhoren,” snauwde Paddeltje. „Ik denk er niet aan.”

Pats! Een harde klap op de lessenaar riep de klas tot de orde. Die goede Paddeltje, die anders zo leuk en gezellig met de klas omsprong. Wat moest hij een last hebben van die nare kies.

Ja, hij had er zo'n last van, dat hij na het speelkwartier niet meer terugkwam. De klas zag hem met hoopvol leedvermaak verdwijnen.

Tini pakte haar boeken en plofte ondeugend in Marijke's bank. „Spar je die moeite,” riep Phé, „en pak je tas in. We mogen vast naar huis.”

Maar dat vliegertje ging niet op, want de hoofdonderwijzer kwam en vervolgde de les. Hij gaf een tussentijdse repetitie aardrijkskunde en die werd zo slecht gemaakt, dat hij voor de volgende dag nog eens een repetitie over hetzelfde gedeelte voorspelde.

Marijke stak lachend haar arm door die van Tini.

„Als je nog eens wat weet met je toverstaf. We zijn van de regen in de drup gekomen. Een berg huiswerk er bij.”

„In elk geval zit ik nu naast je in de bank.”

„Ja en ik móet nu vanavond ook nog naar Trijnie gaan kijken.”

„Onzin,” zei Tini, „ze is natuurlijk gewoon verkouden. Toen ik griep had, duurde het een week voor je naar me toekwam.” „Moeder was bang voor besmetting. De dokter dacht, dat je roodvonk had.”

„Griep is ook besmettelijk,” troefde Tini. „Stel je voor, dat je nou verkouden wordt. Een snipverkouden Sneeuwvitje op de kar!”

„Nou ja, 'k zal wel zien,” zuchtte Marijke.

Doch ze kon die dag geen ogenblik vinden om er even uit te breken. Er werden zoveel bloemen besteld voor versiering van de etalages en vader moest aanwijzingen geven voor het bevestigen van de bloemen op de wagens. . . . Het was thuis zenuwachtig druk en daarom moest Marijke op Marja passen. Moe repeteerde zij in bed de plaatsnamen in Overijssel. Hengelo — Enschedé — Oldenzaal — Raalte — Ommen.... Ommen.... Ommen....

Foei, zelfs geen moment om een ogenblikje voor jezelf te dromen.

Als een blok viel Marijke in slaap.

„O moeder, wat mooi.”

Marijke keek naar de jurk, die over een stoel hing. Hij was heel lang en heel wijd en er was een ceintuur bij van goudlint. Er

hing een bloemkransje bij, dat vader zelf gemaakt had. Gevlochten van witte jasmijn.

„Kleed je vlug aan, dan mag je even de wagen gaan bekijken,” beloofde moeder. „Hij staat nu kant en klaar in het pakhuis van Verstraten. Neem Marja mee, dan kan ik beter opschieten met mijn werk.”

Terwijl Marijke zich aankleedde, babbelde ze tegen moeder: „Fijn, hè moeder, dat het mooi weer is. Stel u voor, dat het koud was geweest.”

„Dan hadden we een verkouden Sneeuwvitje thuis gekregen,” lachte moeder.

„Net als Trijnie,” flapte Marijke er uit en toen kreeg ze een kleur als vuur.

Ze had moeder nog helemaal niet verteld, dat Trijnie thuisgebleven was. Ze wist wel, dat moeder boos zou zijn, als ze wist hoe ze haar vriendinnetje verwaarloosd had.

Streng informeerde moeder dan ook: „Trijnie ziek? Sedert wanneer?”

„O, al een paar dagen, moeder.”

„Hóelang precies?”

„Een.... twee.... drie.... Och, het is al een hele week, geloof ik. De tijd gaat ook zo gauw.”

„Wat scheelt haar dan?”

Verlegen haalde Marijke haar schouders op.

„Ze is verkouden, geloof ik. Dat zei Tini tenminste.”

„Is Tini er dan geweest?”

„Neen, moeder, ze dacht het maar. We hebben het ook zo druk gehad, moeder. Eerst een extra repetitie aardrijkskunde en hier thuis moest ik aldoor op Marja passen.”

„Ja en al de etalages, die bekeken moesten worden.... Beken het maar eerlijk, Marijke, je hebt weer alleen aan jezelf gedacht.”

Marijke zweeg. Tranen stonden haar in de ogen en met een bevende stem zei ze: „Ik zal nu direct even gaan kijken.”

Maar moeder schudde het hoofd.

„Vandaag heb je ’t werkelijk te druk, Marijke. Droog je tranen, want we kunnen geen Sneeuwvitje met een behuild gezicht

gebruiken. We gaan vanavond na de optocht samen naar Trijnie toe en dan kunnen we tegelijk wat van de bloemen meenemen, die na afloop van de wagen komen.”

Marijke's gezicht klaarde wat op. Met Marja aan haar hand stapte ze naar het pakhuis, waar de wagen stond.

Met een kleur van opwinding bekeek ze de wagen, die versierd was met witte bloemen. Het kabouterhuisje was van geurige witte anjers gemaakt. Het gereedschap voor de kaboutertjes lag al klaar: een bijltje en een hamer en een zaagje.

„Dat is gekocht in een speelgoedwinkel,” wist Marijke. Jan-Gijs had ook eens zo'n verzameling gekregen.

„Zou jij ook niet graag kabouter zijn geweest?” vroeg Marijke aan haar broer, die meegeholpen had de wagen te versieren.

Jan-Gijs haalde de schouders op.

„Ik dank je,” zei hij met opgetrokken neus. „Laat jij je maar bekijken. Dat is echt iets voor die schoolnuffen. Jij krijgt nu van de hele optocht bijna niets te zien.”

Marijke knikte. Het was allemaal waar wat Jan-Gijs zei, maar voor geen geld had ze toch haar rol van Sneeuwwitje willen missen.

Hoofdstuk 15

SNEEUWWITJE

No 51, Sneeuwwitje met de dwergen.

Fleurig en welriekend stond de bloemenwagen klaar om bevolkt te worden met de dwergenfamilie en de verklede vriendinnetjes.

De leider had met vader samen de padvinderwelpen al neergezet op de wagen. Hun rode puntmutsen kleurden zo leuk bij het wit van de bloemen.

„De stiefmoeder, waar is de stiefmoeder?”

Tini kwam naar voren. Ze had een zwartzijden jurk van haar moeder aan en haar krullige haren waren stijf omhooggebon-

den. In haar hand droeg ze de beruchte spiegel uit het sprookje en terwijl ze naar de wagen liep, zei ze:

„Spiegeltje, spiegeltje in mijn hand,
Wie is de mooiste in het land?”

„Nou, jij vast niet,” riep Jan-Gijs, die meegegaan was om te kijken.

Tini en Marijke kregen een lachbui en vader zei hoofdschuddend: „Zou je je gezicht niet eens in de plooi zetten, jongedame? Heb je ooit een giechelende stiefmoeder gezien?”

„We rijden toch nog niet,” zei Marijke.

„Nee, maar ik weet hoe jullie zijn. Als je eenmaal aan 't hinnen gaat, komt er geen einde aan.”

„Daar komt een auto aan,” riep Marijke. „Ik geloof, dat Phé er in zit.”

En Sneeuwwitje had goed gezien. Daar kwam de boze toverkol de taxi uit en haar vader, die ook uitstapte, bromde: „De jongedame vertikte het om te lopen. Ze was bang onderweg uitgelachen te worden.”

Phé zwaaide met haar toverstaf en riep: „Als u niet ophoudt met brommen, verander ik u in een kikker.”

„Dan maak ik dat ik wegkom,” zei haar vader kwasi verschrikt. „Ik ga me een goed plaatsje zoeken om de optocht te kunnen zien.”

Precies op tijd reed de wagen uit en Marijke's vader had zich zorgen gemaakt voor niets.

Het gegiechel was nu afgelopen. Phé stond tussen de kabouters, die harkten, zaagden en water droegen.

Tini bekeek zich in haar spiegel en Sneeuwwitje troonde hoog tussen de bloemen. Ze boog en lachte naar alle kanten en de mensen vonden het één van de mooiste wagens uit de optocht. En wat zou de jury vinden? De prachtige bloemenlocomotief, die meereed in de optocht, kreeg de eerste prijs. Ja, daar was ook niet tegen op te tornen. Maar vlak er achter kwam de wagen van Sneeuwwitje.

No 51. . . . De tweede prijs. Een eervolle vermelding en een zilveren medaille.

„Wat heb je daar nu aan?” zuchtte Sneeuwwitje.

Maar vaders naam stond met grote letters in de courant en 't kleine winkeltje stond er ook bij en daar had vader wèl wat aan.

„In de Vergulde Tulpenbol” mag nog voor de dag komen met z'n bloemen,” zei hij handen wrijvend.

Moe en warm zat Sneeuwwitje op haar stoel.

„Mag ik gelijk met Marja naar bed, moeder?” vroeg ze.

Moeder keek haar strak aan.

„Ben je je zieke vriendinnetje alweer vergeten, Marijke? Je weet toch wat we afgesproken hebben? We zouden bloemen brengen aan Trijnie. Jij hebt een hele dag plezier gemaakt met je vriendinnetjes. Schiet er nu niet een half uurtje voor Trijnie over?”

„Ik had morgen direct willen gaan,” zei Marijke toch wat beschaamd.

„We gaan nú,” besliste moeder. „Het wordt tijd, dat we die arme verkouden snip eens een beetje verwennen.”

Samen met moeder stapte Marijke door de stad. Het was overal nog zo druk en kennissen riepen vrolijk: „Hallo, Sneeuwwitje, waar is je mooie jurk?”

Marijke vergat haar moeheid weer en nam zich voor heel lief voor Trijnie te zijn.

Alleen kon dat niet meer, want toen ze bij huize Anne-Bertha kwamen, waren alle luiken van het huis gesloten en op de deur was een briefje aangebracht, waarop met grote zwarte letters stond: „Afwezig”.

Afwezig? Waar was Trijnie dan? En haar moeder?

Moeder trok nog even aan de bel. Het zou kunnen zijn, dat de bewoners van Anne-Bertha niet thuis waren en dat Trijnie's moeder het huis bewaakte.

Hard en schril snerpde het belletje door het huis. Er kwam niemand.

Waar was Trijnie gebleven?

Hoofdstuk 16

WAAR WAS TRIJNIE?

Hallo Marijke, heb jij ook nog zo'n slaap? Ik mocht gisteravond met vader en moeder de stad in om de verlichte poorten te zien. 'k Hoop, dat Trijnie nog niet terug is, dan kunnen we fijn nog een beetje praten."

„Trijnie komt niet terug," zei Marijke. „Ze is weg uit het deftige huis. Ik wilde haar gisteravond bloemen brengen en toen. . . ."

„En toen was ze zeker uit logeren. Ook erg! Kind, dat is nog beter, dan dat ze ziek is."

Marijke leefde weer wat op. Ja, daar had ze niet zo gauw aan gedacht. Zo kon het natuurlijk zijn. Waarom zou je de dingen erger maken dan ze waren?

En toen vertelde Paddeltje, hoe de vork werkelijk in de steel zat. Voor de lessen begonnen, zei hij: „Jongens en meisjes, er is de laatste week niet zo erg hard gewerkt en ik heb heel wat door de vingers moeten zien. Maar nu trekken we weer van leer. Het feest is achter de rug. Sneeuwwitje is onttroond en als ze belooft hard te werken en niet te babbelen, mag Tina naast haar blijven zitten."

„Tot Trijnie terugkomt," zei Marijke.

„Ja kind, tot Trijnie terugkomt," zei Paddeltje. „Maar je weet wel, dat we Trijnie niet zo heel gauw weer op school zullen krijgen."

Je weet wel. . . . Paddeltje dacht, dat ze alles van Trijnie afwist en ze wist niets, helemaal niets.

Gelukkig behoefde ze het ook niet te vragen. Eén van de meisjes vroeg: „Is Trijnie ziek, mijnheer?"

„Heeft Marijke dat jullie niet verteld? Ze is naar Utrecht vertrokken om geopereerd te worden aan haar ogen. De operatie is nu achter de rug, maar we moeten afwachten of het licht weer teruggekeerd is in haar ogen."

Marijke durfde haar blik niet op te slaan en luisterde, hoe mijnheer bad voor haar zieke vriendinnetje.

In de pauze stormden de meisjes op Marijke af.

„Flauw om niets te zeggen. Of mòcht je niets zeggen?”

„Trijnie is natuurlijk hals over kop weggegaan,” antwoordde Tini in plaats van haar vriendinnetje. „Als ze terugkomt, kan ze misschien zien en dan hoeft ze die nare bril ook niet meer op te hebben.”

„Laten we nu maar krijgertje spelen,” zei Phé. „Loop weg, ik zal hem zijn.”

Maar Marijke had nu geen zin om mee te hollen en te draven. Ze ging naar de klas en haalde haar huiswerkboekje uit haar vakje.

„Wat een ijver, Marijke,” spotte Paddeltje.

Marijke keek niet op en een dikke traan rolde op haar bank.

Paddeltje probeerde het eerst nog met een grapje.

„Heb je ruzie, Marijke? Is er storm in een glas water of treur je, omdat je dwergjes verdwenen zijn?”

Toen de tranen bleven rollen, zei Paddeltje: „Kom eens bij me, meisje. Wat scheelt er aan? Kan ik je helpen?”

En toen vertelde Marijke wat haar hinderde. Dat Trijnie weggegaan was zonder dat ze er iets van geweten had.

„Trijnie is weggegaan zonder me gedag te zeggen,” snikte ze.

„Maar lieve kind, daar heeft ze geen tijd meer voor gehad. Het telegram, dat ze naar Utrecht komen moest, kwam al toen ze nog maar een paar dagen gelegen had.”

„Waarom moest ze dan in bed liggen voor haar ogen? Ze was toch niet ziek?”

„Neen, ze was niet ziek, maar als je een operatie moet ondergaan, moet je sterk zijn en daarom wilde de dokter hebben, dat ze rustte, voordat ze vertrok en”

Hij zweeg en keek Marijke aan.

„Hoe komt het eigenlijk, dat je dat zelf niet weet?” vroeg hij.

„Je was toch zo'n beetje vriendinnetje met Trijnie?”

Marijke haalde verlegen even de schouders op. Gelukkig ging de bel en vroeg mijnheer niet verder. Hij klopte haar nog eens op de schouder en zei: „Trijnie is in goede handen, meisje. We zullen er het beste maar van hopen.”

Onrustig schoof Marijke heen en weer in de bank. Nu ze wist

hoe alles zich toegedragen had, was ze nog onrustiger.

Dus Trijnie had eerst een paar dagen op bed gelegen voor ze naar Utrecht vertrok. Ze had er natuurlijk naar gehunkerd, dat Marijke even aan zou komen.

En zij? Ze had het zo druk met haar eigen pretjes gehad, dat er geen ogenblik voor haar zieke vriendinnetje was overgebleven. O, wat zag ze er tegen op om het moeder te vertellen. Die zou vast en zeker zeggen: „Zie je nu wel, Marijke, dat er nu dingen gebeurd zijn, die je niet meer goed kunt maken.”

Gelukkig vroeg moeder niet, of ze al gehoord had, waar Trijnie gebleven was. Het was Woensdag, maar ze had geen zin om naar haar vriendinnetjes te gaan. Ze sloop het huis uit en ging naar het bloemenwinkeltje.

Vader keek haar lachend aan, toen ze vroeg of er geen bloemen te bezorgen waren.

„Wat een ijver, Marijke. Je loert toch niet op wegbrengfootjes voor je spaarvarken?”

Ze glimlachte flauwtjes om vaders grapje. Ze hinkte even gedachteloos in een wit krijtfiguur, dat kinderen uit de buurt getekend hadden en leunde toen tegen de oude kerkmuur.

En toen hoorde ze het orgel spelen. Woensdagmiddag. . . . dan was mijnheer Valentijn in de kerk.

De deur stond open. Ze glipte naar binnen en kroop in een van de banken. Stilletjes zat ze daar. Verdrietig ineengedoken.

De mooie droom van dames met hoepelrokken en heren met pruiken wilde nu niet komen. Ze zag Trijnie stil en wit in bed liggen. Zou ze blind blijven? Zou ze pijn hebben? O, ze moest wel denken, dat Marijke geen sikkepit om haar gaf.

Boven haar speelde het orgel. Mijnheer Valentijn speelde stukken, die ze niet kende. Hij speelde zo mooi. Marijke vergat voor een ogenblik haar verdriet.

Dacht de blinde organist ook aan zijn kleine zieke leerlingetje? Hij zette nu in: Als ik maar weet, dat hier mijn weg — door U, Heer, wordt geleid.

Trijnie's lievelingslied.

Dat werd Marijke te veel. Ze legde het hoofd op haar arm en snikte zachtjes.

Mijnheer Valentijn, die in zijn spel opging, hoorde Marijke niet. Maar Tarzan, die minder muzikaal was, blafte en zocht zichzelf een weg naar beneden.

Toen hij het vriendinnetje van de baas zag, verloor hij alle gewichtigheid van geleidehond. Hij blafte, sprong tegen haar op en maakte zo'n groot kabaal, dat de organist zijn spel moest staken.

„Stil . . . niet doen, Tarzan,” snikte Marijke.

„Ach, daar hebben we onze Marijke en ze heeft verdriet.”

Tussen de banken door schuifelde de organist naar de plaats, waar Marijke zat. Hij ging naast haar zitten in de bank en zei:

„Ziezo, kleine meid, vertel me nu eens wat er aan de hand is.”

„U speelde . . . dat was . . . Trijnie zong dat vers toch altijd,” stotterde ze.

„Och en deed je dat zo'n verdriet? Het gaat je zeker net als mij, hè? Je moet ook de hele dag aan haar denken? Nu, dat is best te begrijpen. Jij was haar beste vriendinnetje. En verder kunnen we alleen maar voor haar bidden. Dat vergeet je toch niet, Marijke? We moeten biddend afwachten wat God over haar beschikken zal.”

Marijke's snikken werd luider.

„Ik ben . . . ik heb . . . o, mijnheer Valentijn, ik ben helemaal niet aardig geweest voor Trijnie.”

De organist nam glimlachend één van Marijke's pijpekrullen en liet die terugspringen.

„Kom, kom,” zei hij, „hebben jullie woorden gehad? Zo'n kipperuzietje, hè? Jouw jurk is niet zo mooi als de mijne, en ik maak mijn thema veel beter dan jij. Ik had ook zusjes, die elkaar wel eens in de haren zaten. Voor Trijnie vertrok, heb je natuurlijk alles goedgeemaakt.”

Toen vertelde Marijke hoe de vork aan de steel zat. Haar tranen waren nu gedroogd en ze kon geregeld vertellen.

„k Weet niet, hoe het kwam, mijnheer Valentijn. Ik dacht, dat Trijnie alleen maar verkouden was en ik was zo druk. We hadden zoveel huiswerk en ik moest mijn jurk passen en . . . en . . .”

Mijnheer Valentijn hoorde haar rustig aan. Maar nu lachte hij

niet meer. Hij vond het blijkbaar ook wel erg, dat Marijke niet meer getaald had naar Trijnie, voor ze vertrok om de operatie te ondergaan.

Zijn stem was heel ernstig, toen hij zei: „Ja, Marijke, dan ben je heel erg tekort geschoten tegenover je vriendinnetje. Je hebt haar alleen gelaten, toen ze verdriet had. Weet je, als een mens pas blind wordt, is hij een arm en hulpbehoevend wezen.”

„Maar u is dat niet.”

„Nee, Marijke,” zei de organist en een milde glimlach was weer op zijn gezicht. „Gods troostende hand is er om te helpen waar Hij slaat. Hulpbehoevend heeft een blinde niet te blijven, maar Trijnie staat nog midden in die strijd. Jij had haar niet mogen vergeten. Je weet toch wel, wat de Here Jezus gezegd heeft? We moeten onze naaste liefhebben als onszelf. Hij noemde dat het grootste gebod. Je hebt ook de Here Jezus bedroefd, Marijke.”

Toen Marijke zweeg, zei de organist: „Weet je, wat je moet doen? Je moet naar huis gaan en alles aan je moeder vertellen.”

„Zal ik u eerst wegbrengen?”

„Nee, Marijke, laat mij nu maar eens alleen gaan. Hoe eerder jij bij je moeder bent, hoe beter. En ik . . . wel, ik ga eens lopen prakkizeren, wat we doen kunnen om Trijnie te verrassen en zo je nalatigheid goed te maken.”

Langs vaders winkel schoof Marijke naar huis. Vader was aan 't bloemen schikken en zag haar gelukkig niet.

Toen ze eenmaal de kerktrappen af was, liep ze op een holletje. Maar dicht bij huis had ze zo'n haast niet meer.

Moeder zat bij het raam en Marja speelde met Viespeuk.

„Ha,” zei moeder, „daar heb je mijn grote dochter. Die kan wel eens een kopje thee inschenken.”

Toen Marijke heel stil en bezadigd thee inschonk en het gewone knuffelpartijtje met Marja ook achterwege bleef, keek moeder wat ongerust op.

„Scheelt er iets aan, Marijke? Voel je je niet goed? Je hebt gehuild, geloof ik.”

Marijke trok een poef dicht bij moeders stoel en vertelde wat er met Trijnie gebeurd was.

Moeder keek ook heel ernstig, maar het was toch fijn, dat ze het nu wist. Ze zei bijna hetzelfde tegen Marijke, wat mijnheer Valentijn gezegd had. En 's avonds, toen ze naar bed ging,



bleef moeder op haar kamertje tot ze helemaal uitgekleet was en ze bad met Marijke. Ze vroeg aan God, of Hij Marijke haar liefdeloosheid wilde vergeven en of Hij — als het Zijn wil was — Trijnie ook beter wilde maken.

's Avonds kwam mevrouw Valentijn. Ze kwam zeggen, dat haar man Zaterdagmiddag naar Utrecht ging. Als Marijke zin

had om mee te gaan, moest ze om twee uur bij de kerk zijn. Ze zouden meerijden in de auto van een vriend, die heen en weer moest naar Utrecht.

Moeder maakte Marijke wakker om het haar te vertellen.

„O moeder, wat fijn, wat heerlijk.”

„Ga nu maar weer dromen, meisje,” plaagde moeder.

Maar Marijke had nu zulke fijne dingen om aan te denken, dat ze geen tijd meer had om te dromen.

De volgende morgen luisterden Tini en Phé wat verlegen naar het verhaal, dat Marijke hun deed.

„We konden toch niet weten, dat Trijnie geopereerd moest worden,” zei Phé. „We hebben haar toch niets misdaan.”

„We zijn niet aardig voor haar geweest, Phé,” zei Tini. „We hebben haar wel een beetje links laten liggen en jij hebt ook over haar geroddeld. Als Trijnie terugkomt, ga ik weer naar de achterste bank. Is dat goed, Marijke?”

De andere meisjes uit de klas kwamen ook bij het groepje staan.

„Ik weet wat,” riep Lucie Waanders, een gezellige dikkerd, „ik vraag meester, of ik geld mag ophalen om Trijnie een fruitmand te sturen. Jullie hebt mij er ook een gestuurd, toen ik in 't ziekenhuis lag met een gebroken arm. O, toen die mand binnengebracht werd! Al die kleurtjes, joh, dat parse van de druiven en die oranje sinaasappelen.”

„Daar kan ze niets van zien,” zei Phé nuchter.

De meisjes hielden wat geschrokken stil. Door zo'n eenvoudig gezegde drong het ineens tot je door, wat het was om blind te zijn. Niets meer te kunnen zien van bloemen en vruchten en al de mooie dingen, die God gegeven had.

„Maar ze kan toch beter worden,” zei Tini. „Misschien kan ze Marijke al wel goed zien, als ze Zaterdag naar haar toegaat.”

Lucie Waanders had al een vel uit een schrift gescheurd en zat ijverig namen te noteren.

„We geven allemaal een kwartje,” zei ze. „Die fruitmand, die ik kreeg, heb ik nog. Die laten we vullen. Dat is weer wat goedkoper.”



„Maar ik geef een gulden uit mijn spaarpot,” zei Marijke. „Ik was haar beste vriendinnetje.”

„Goed en dan help jij ook mee om 't geld op te halen,” commandeerde Lucie.

Met z'n allen gingen ze de fruitmand bestellen. Marijke en Lucie gingen de winkel binnen en de overige meisjes van de klas bleven buiten staan en wezen en riepen, tot ze helemaal in de war raakten.

De winkeljuffrouw duwde hun op 't laatst lachend een kaartje in de hand en zei: „Er moeten sinaasappelen en druiven en noten en peren en perziken in de mand, als ik 't goed begrijp. Als jullie nu zorgen, dat alle namen op dit kaartje komen, zal ik zorgen dat er Zaterdag een fruitmand klaarstaat, die klinkt als een klok.”

De namen op het kaartje! Zou Trijnie dat lezen kunnen? Of zou het voorgoed nacht voor haar zijn?

Hoofdstuk 17

BEZOEK AAN TRIJNIE

En nu was het Zaterdagmiddag. Voor de deur van Verdonck stond een mooie auto.

„Het lijkt wel of mijn wagen weer mee moet rijden in een feestelijke optocht,” lachte mijnheer Van Sloten, de vriend van mijnheer Valentijn. „Kolossaal, wat een bloemen.”

„In het veen kijk je op geen turfje,” zei Marijke’s vader en hij gaf zijn dochtertje een knipoogje.

Ja, die wist wel, dat die mooie bloemen vader heel wat gekost hadden en ze had ze uit haar spaarpot willen betalen.

Naast de bloemen stond een vaas. . . . een heel mooie vaas, waarin je alle kleuren van de regenboog kon zien. Die vaas had Marijke niet gekocht. Die had ze voor haar verjaardag gekregen, gevuld met bloemen en hij had het mooiste plaatsje op haar kamertje gehad.

„Zou je er geen spijt van krijgen, Marijke, als je die vaas weggeeft?” had moeder gevraagd. „Stel je voor, dat Marijke blind blijft.”

„Dan weet ze toch hoe mooi de vaas is, moeder. Ze vond de kleuren zo mooi.”

Naast de vaas en de bloemen stond ook nog de fruitmand van de klas. Die was gevuld met sinaasappels, bananen, druiven en er lag nog een bus met ananas op ook. Een fijne lila strik prijkte aan het hengsel.

„Ziezo, stap maar in, freule. Dan gaan we nu mijnheer Valentijn halen,” plaagde mijnheer Van Sloten. „Het is te hopen, dat hij niet zo veel bagage heeft als jij.”

Zo reed Marijke weg en de kleine Marja wuifde haar grote zus na tot ze uit het oog verdwenen was.

Moeder veegde een traan weg. Ze had ook zo’n meelij met Trijnie, die het al zo moeilijk had in haar jonge leven.

„’t Lijkt wel of ik in een bloementuin stap, in plaats van in zo’n „stinkende gauwe”,” zei mijnheer Valentijn snuivend.

Mijnheer Van Sloten hielp zijn vriend in de auto en zei: „Kom

maar naast me zitten, want die Marijke heeft zo'n grote plaats nodig."

Tarzan keek zijn baas na met scheefgehouden kop. Het was of hij wilde zeggen: „Hoe zal dat goed gaan, als ik er niet ben om op de baas te passen."

Maar het ging goed en na een fijne autorit van een uur stapten ze de auto uit voor het ooglijdersgesticht.

„Over twee uur kom ik mijn passagiers weer halen," beloofde mijnheer Van Sloten.

De zuster, die de bezoekers ontving, hoorde de afspraak en zei: „Zo, zo, hebt u twee uur de tijd? Dan verdelen we het bezoek aan Trijnie maar in twee helften. Zal ik u eerst helpen, mijnheer?"

Maar mijnheer Valentijn hoefde niet geholpen te worden. Hij kende de weg in het huis van smarten en van veel herwonnen geluk. Ook voor hem hadden de dokters hier gedaan wat ze konden, maar God had de blinddoek voor zijn ogen niet weggenomen.

Marijke, die met al haar bloemen en vruchten in de wachtkamer gelaten was, werd een kwartier later alweer gehaald door een ander zustersje.

„Ziezo, kleine meid, als je wilt mag je met me meegaan naar de kinderzaal. De tijd zou je anders wel erg lang vallen."

Veel kinderen waren er niet in de bedjes.

„De kinderen blijven hier tot ze geholpen worden," vertelde de zuster. „Is dit geen schattig meisje?"

Marijke keek naar het kleutertje, dat de zuster uit haar bedje getild had en dat dromerig voor zich uit zat te kijken.

„Jetteke, hier is een meisje, dat jou een handje wil geven."

Het kleine patiëntje stak haar handje uit en Marijke keek naar het tastende gebaar.

„Maar Jetteke is toch niet. . . ."

„Ssst," zei de zuster en knikte.

Marijke keek naar de mooie blauwe oogjes en sloeg haar arm om de schouders van de kleine peuter.

„Jetty kan zo mooi zingen," babbelde de zuster. „Willen we dat Marijke eens laten horen?"

„Rinus ook en Tootje en Steven.”

„Goed, dan zingen we allemaal. Maar Jetty mag zeggen, welk liedje het zal zijn.”

„Van de lande en de Vriend,” zei het kindje.

„Er gaat door alle landen een trouwe Kindervriend,” knikte de zuster. „Dat is goed. Dat kennen we allemaal.”

Mooi klonk het gezang helemaal niet. De kinderen zongen hoog en laag en raakten de wijs kwijt, maar de zuster steunde de stemmetjes met haar volle warme stem.

„Zal Jetty later weer kunnen zien?” vroeg Marijke, toen ze met de zuster mee mocht om de glazen melk te halen voor de zaal.

De zuster fronste even het voorhoofd.

„Met zekerheid kunnen we dat nooit zeggen, Marijke. Jetty is blindgeboren.”

Marijke kreeg tranen in de ogen, toen ze dacht aan het lieve blondje.

„Neen,” zei de zuster, „geen tranen, Marijke. Je weet wat we gezongen hebben, hè? Van de Kindervriend, die Zijn schaapjes ziet en precies weet wat ze nodig hebben. Je weet toch, wie die Kindervriend is?”

„De Here Jezus,” zei Marijke zacht.

De zuster knikte blij. Even later mocht Marijke de glazen melk uitdelen. Ze luisterde hoe de kinderen lachten en pret maakten onder elkaar.

„Hoor je wel, Marijke?” zei de zuster. „Blinde kinderen kunnen wel blijde kinderen zijn. Je mag hen helpen met je liefde en met je gaven, maar medelijden. . . . neen, meelij mag je nooit met hen hebben. Dat zou hen niet helpen. Dat zou hun alleen maar pijn doen.”

„Zo en nu breng ik je naar Trijnie.”

Marijke sprong op en kreeg een kleur. Haar hart bonsde opeens in haar keel.

Zuster Trees pakte haar plagend bij de polsen en zei: „Denk er om, freuletje, je hebt je traantjes nogal gauw klaar, hè? Ik laat geen opgewonden vriendinnetjes bij mijn patiëntje. Kalmte,

kalmte, kalmte. Trijnie mag niet te veel praten. Jij babbelt maar wat over school en zo.”

Met ingehouden adem volgde Marijke zuster Trees, die haar naar Trijnie zou brengen.

„Hier is haar kamertje. Ze ligt alleen.”

„Maar . . . eh, het is hier donker.”

„Ja, Trijnie moet nog een hele poos in het donker blijven. Wacht, we zullen jou voor de gezelligheid wat onschadelijk licht geven.”

Zuster Trees stak een groene lamp aan, die een zwak licht verspreidde.

Marijke wachtte verlegen bij de ingang van de kamer, maar toen zuster Trees weggegaan was, liep Marijke naar het bed.

Trijnie stak haar arm uit.

„Ben jij daar, Marijke? Ik kan je niet zien. Er is nog een verband om mijn ogen.”

De vriendinnetjes omarmden elkaar. Marijke's lip trilde. O, ze wilde zoveel zeggen over zichzelf en Trijnie, maar dan zou ze gaan huilen. Die nare tranen ook.

Van angst voor een huilbui begon Marijke te vertellen over de optocht. Ze vertelde over de kleine kabouters, die voor de grap haar telkens met het kleine hamertje op de tenen hadden geslagen en van de heerlijke appel, die ze de hele weg in de hand had moeten houden.

„O Trijnie, wat had ik een zin in die appel. Ik had zo'n dorst gekregen.”

En Trijnie? Ze lachte om de kabouters en om de appel en zei toen opeens midden in Marijke's verhaal: „Marijke, wat heerlijk, dat je er nu bent. Ik heb zo naar je verlangd. Terwijl ik hier lag en niet zien kon, heb ik aldoor geprobeerd goed te onthouden, hoe je er uitzag met je rode muts en je manteltje.”

„En ik . . . ik heb helemaal niet naar je omgekeken, Trijnie, toen je ziek werd.”

Hè, gelukkig, dat die nare waterlanders nu niet kwamen. Marijke babbelde rustig door.

„Ik zit maar over mezelf en de school te vertellen, maar je moet niet denken, dat ik niet weet wat een naar spook ik dik-

wijls geweest ben. Toen jij ziek werd, kwam Tini naast me zitten en Paddeltje werd ziek en dat bezorgde ons zoveel huiswerk. En ik had het zo druk met die optocht en . . .”

Ze hield stil en zei toen lachend: „Ja en nu zit ik alweer uitvluchten te verzinnen. Neen, Trijnie, ik had best een ogenblik bij je kunnen komen, als ik gewild had.”

„Maar je bent nu toch gekomen, Marijke. O, dat vind ik zo heerlijk. Dat je toch mijn vriendinnetje wilt zijn, terwijl ik dikwijls zo'n vervelende piekerkous was. Maar zie je, ik moest altijd aan mijn ogen denken. Ik was ook zo bang, dat ik blind zou worden.”

„En nu word je niet blind, hè?”

Trijnie vroeg met een hunkerende stem: „O Marijke, zou ik weer goed kunnen zien? 't Was zo akelig, toen het iedere dag op school donkerder voor me werd.”

„Heb je het al aan de dokter gevraagd?”

„De dokter zegt, dat ik er niet zo heel vast op mag rekenen. Het kan ook erger geworden zijn met mijn ogen.”

Marijke was stil geworden en Trijnie merkte dat direct. Om haar bezoek weer wat op te monteren, zei ze: „Je was zo leuk aan 't vertellen, Marijke. Zuster zei, dat je een heleboel bloemen meegebracht had. Ze heeft ze al binnengebracht ook. Ik kan ze hier ruiken. Het zijn anjers en sering en ik ruik . . . ik ruik . . .”

Ze ging rechtop zitten en stak haar neus in de lucht.

„Ik ruik mensenvlees,” grapte Marijke, net als de reus in het sprookje van Klein Duimpje.

Trijnie schaterde het uit van de lach en Marijke lachte mee.

Zuster Trees kwam binnen en zei: „Goed zo, dat mag ik horen. Als beloning krijgen jullie ieder een heerlijke sinaasappel. Marijke heeft zoveel meegebracht, dat er best wat af kan. Marijke moet me maar even helpen met het afpellen.”

Toen zuster Trees verdwenen was, vertelde Marijke weer van Lucie Waanders, die zich zo uitgesloofd had voor de fruitmand. „Zouden de bloemen al verdord zijn, als het verband van mijn ogen af mag?” vroeg Trijnie.

„In ieder geval is er de vaas dan nog, want die mag je hou-



den. Het is die vaas, die je altijd zo mooi vond, weet je wel?"

„O Marijke, wat ben ik daar blij mee. Ik weet precies, hoe hij er uitziet. Als ik . . . als ik soms blind blijf, dan weet ik toch, hoe hij er uitziet.”

„Maar je mag niet blind blijven,” zei Marijke en toen beefde haar stem toch weer.

Trijnie zeide daar niets op. Ze wist wel, dat dat dingen waren, waar geen mens iets over te zeggen heeft. Je kon alleen bidden en wachten, wat de Here goedvond voor je. Dat was moeilijk, heel moeilijk, maar Trijnie had het geleerd in de donkere nacht, die ze doorleefde.

Ach, wat was de tijd toch vlug gegaan. Daar was zuster Trees alweer om Marijke te halen.

„Hè, even nog, zuster,” bedelde Trijnie.

„De auto staat al tien minuten te wachten en jij moet ook geholpen worden, jongedame. Ik heb nog meer patiëntjes dan jou alleen.”

Toen Marijke afscheid nam, zei ze: „Dag Trijnie. Tot ziens.” „Tot . . . ziens,” zei Trijnie en Marijke merkte eerst niet, dat ze wat doms gezegd had.

„Daar vergiste ik me alweer,” zei ze even later tegen de zuster.

„Ik zei: tot ziens en je weet nooit. . . .”

„Maar Trijnie is niet zo'n piekerkous, dat ze over één woordje valt. Ze heeft een echt prettige middag gehad en het was fijn, dat je er was.”

„Stap maar gauw in, treuzeltje,” plaagde mijnheer Valentijn.

„O mijnheer Van Sloten, als je vrouwtjes meeneemt.”

Marijke stapte in en reed weg. Zuster Trees wuifde de auto na en toen ze naar binnenging, dacht ze: „Zo'n bezoekje is de kostelijkste medicijn voor mijn patiënten. Ze gaan er niet van zien, maar ze kikkeren er helemaal van op.”

En dat zuster Trees goed gezien had, bleek wel uit het feit, dat Trijnie die avond vier dikke boterhammen at, in plaats van de twee flentertjes, die er anders ingingen.

Hoofdstuk 18

GOED NIEUWS

Kruip dore — kruip dore — groene zwanen — witte zwanen — wie zal er mee naar Engeland varen. . . .”

Op de speelplaats van de Mulo waren de meisjes bezig met het leuke oude spelletje, waarbij de meisjes hand in hand door de boog kropen, die Marijke en een ander meisje met haar opgehouden handen vormden.

„Woef — woef — woef!”

Daar sprong een blaffende hond woest en oneerbiedig dwars door de meisjes en joeg ze uit elkaar.

„Ach, het is Tarzan. Tarzan van mijnheer Valentijn,” riep Marijke. „Waar is je baas, Tarzan?”

Ja, dan moest de organist ook in de buurt zijn en het moest zijn bedoeling wel zijn Marijke te zoeken, want Tarzan zou zijn baas niet in de steek laten, als hij niet weggestuurd werd.

Daar was hij een te goede geleidehond voor.

Ja hoor, daar stond mijnheer Valentijn aan het hek. Hij hoorde Marijke al van ver aan komen hollen.

Marijke riep: „Dag mijnheer Valentijn, zoekt u mij? Heb ik soms geen orgelles vanmiddag?”

„Nee, Marijke, maar het kon zijn, dat je toch de wacht moet houden in „In de Vergulde Tulpenbol”, want ik wilde graag, dat je vader en moeder zo spoedig mogelijk even bij me kwamen. Ik heb bericht gekregen van Trijnie’s moeder, zie je.”

„Kan Trijnie zien?” vroeg Marijke.

De organist lachte blij.

„Ja, het verband is van haar ogen en de dokter is heel tevreden.”

„Mag ik het de meisjes zeggen?”

„Ja, maar vergeet niet de boodschap aan je vader en moeder over te brengen.”

Marijke sprong en danste terug. Tarzan keek haar met verdrietige ogen na. Ach, wat had hij graag achter Marijke aangehouden, maar hij had nu weer plichten.

Het wilde spel van de meisjes was meteen afgelopen.

Toen Marijke terug was in de kring, zei ze met een kleur van blijdschap: „Zal ik jullie eens wat fijns vertellen? Trijnie kan zien. Het verband is van haar ogen.”

De meisjes wilden meer weten, maar Marijke zei, dat ze zelf ook heus niet meer wist.

In optocht gingen ze toen naar meester en naar de hoofdonderwijzer.

„Kolossaal, Marijke, dat is prachtig nieuws,” riep deze en toen de lessen weer begonnen, dankte Paddeltje in zijn gebed God voor Trijnie’s aanvankelijk herstel.

Toen Marijke in de bank zat, legde ze een stevige knoop in haar zakdoek. Ze moest zoveel aan Trijnie’s ogen denken, dat ze bang was de boodschap van mijnheer Valentijn te vergeten.

Waarover zou mijnheer Valentijn toch moeten praten met vader en moeder? Het ging over Trijnie, dat had ze wel begrepen. Toen ze met de boodschap thuiskwam, ging het precies zoals de organist voorspeld had. Marijke hoefde niet naar orgelles,

maar ze moest heel de middag oppassen in het oude winkeltje achter de kerk.

„Mag ik Marja meenemen?”

„Nee, Dromelot, Jan-Gijs blijft thuis om op Marja te passen. Stel je voor, dat ze weer alle bloemen stuktrok.”

Jan-Gijs tilde zijn zusje op en zong: „Klein klein kleutertje, wat doe je in mijn hof? Je knijpt er alle bloempjes stuk en bezorgt ons nog een sof.”

De eerste uren had Marijke geen tijd om te dromen. Het was bezoekuur in het ziekenhuis en dan werden er heel wat bloemen gekocht. Het waren meestal vaste klanten, die naar „In de Vergulde Tulpenbol” kwamen. Ze kenden Marijke en maakten altijd een grapje met haar.

„Zo juffertje, mag ik een bos tulpen? Van die mooie rode graag.”

„Dag Marijke. Wat kosten de seringen? Ben je goedkoper dan je vader?”

De vazen werden leger en het geldtrommeltje werd gevuld met kwartjes en dubbeltjes en met papieren geld. Fijn hoor!

Toen de oude torenklok vier uur sloeg, kreeg Marijke wat meer rust. Er kwam geen klant meer opdagen. Ja en toen vertrok Marijke expres naar Dromenland. Ze peinsde over Trijnie. Misschien was mijnheer Valentijn wel te weten gekomen, dat zij een grote erfenis had gekregen. Dan zou haar moeder het huis Anne-Bertha kunnen kopen en niet meer behoeven te werken. Trijnie zou dan in de tuin spelen en Marijke zou op visite gaan. Ze zou dan heel mooie bloemen meenemen. En vader zou de perken mogen verzorgen met mooie rozen, begonia's en primula's.

„Ziezo, Marijke, daar ben ik weer.”

„Plof!” Daar kwam Dromelot weer in „In de Vergulde Tulpenbol” terug.

„Ik heb zoveel bloemen verkocht, vader,” zei ze blij. „Enne.... wat vertelde mijnheer Valentijn over Trijnie?”

Vader trok haar plagend aan haar krullen.

„Kleine meisjes mogen wel alles eten, maar niet alles weten.”

Toen Marijke erg teleurgesteld keek, zei hij: „Ga maar naar

huis, dan zal moeder je wel het een en ander vertellen. Je kunt er gezellig een kopje thee bij drinken. Dat heb je best verdiend.”

Op een holletje liep Marijke naar huis. Moeder nam haar mee naar de keuken en zei: „We moeten maar thee drinken in de keuken, Marijke. Want ik moet tegelijk op de cake letten, die in de oven staat.”

„Bakt u cake?”

Moeder legde haar hand tegen de mond.

„O, daar verspreek ik me. Maar die cake is niet voor vandaag, hoor. Die zal nog een paar dagen in de trommel moeten blijven, want we krijgen gasten, zie je.”

„Wie zijn die gasten, moeder?”

„Je mag driemaal raden.”

„Tante Grietje,” verzon Marijke en ze proefde de babbelaars al, die de Zeeuwse tante in haar klepmand mee zou brengen.

„Mis poes.”

„Oom Jan en tante Nel dan? En komt Piet mee? Heeft die dan vrij van school?”

„Ho, ho, Marijke, je bent alweer op verkeerd spoor gelopen.”

„Dan weet ik heus niemand meer,” zuchtte Marijke. „Zeg u 't dan maar.”

„We krijgen Trijnie en haar moeder voor veertien dagen te logeren.”

„O moeder!”

Marijke vloog op en stootte zo wild tegen de tafel, dat er een scheut thee over moeders mooie wit en blauw geblokte kledjje vloog.

Maar moeder scheen er niet eens op te letten. Ze praatte verder:

„Mijnheer Valentijn heeft een erg groot huis. Hij moet daarom inwoning hebben en nu zal hij vrijwillig Trijnie en haar moeder in huis nemen. Het huis moet echter vertimmerd worden en in die tijd komt Trijnie hier in huis met haar moeder.”

„Maar die mevrouw van Anne-Bertha dan?”

Moeder keek wat donker.

„Die mevrouw van Anne-Bertha is niet altijd aardig geweest voor Trijnie's moeder. Ze moet maar naar andere hulp uitzien.”

Marijke danste in het rond.

„O heerlijk, dat Trijnie hier komt. Mag ze bij mij slapen?”

„Kalm aan wat, opgewonden standje. Trijnie is een herstellend patiëntje dat heel rustig gehouden moet worden. Ze moet een donkere bril dragen en nog een poos heel kalm leven. Ze moet daarom bij haar moeder op de kamer slapen.”

„Enne. . . enne. . . hoeft Trijnie's moeder niet meer te werken, nu ze rijk is?”

„Ze is helemaal niet rijk, dwaasje,” lachte moeder. „Maar ze zal haar kost wel kunnen verdienen. Ze kan heel mooi naaien en borduren en wij zullen wel zorgen voor klanten. We maken reclame voor haar in „In de Vergulde Tulpenbol”.

„Wanneer komen ze, moeder?”

„Overmorgen gaat de vriend van mijnheer Valentijn hen halen met zijn auto.”

„Nog twee dagen,” zuchtte Marijke. „Ik denk, dat die nooit omkomen.”

„O, mijn cake!” riep mevrouw Verdonck. „Nu zou hij me toch nog verbranden.”

Doch er was maar een heel klein puntje wat te donkerbruin geworden en dat kreeg Marijke als voorproefje op een schoteltje.

De rest werd weggeborgen. Dat moest bewaard worden voor de komst van de gasten.

Hoofdstuk 19

DE BLIJDE DAG

„O moeder, mag Trijnie nu toch bij mij slapen? Er is een ledikant op mijn kamer gezet.”

„Ja lieverd, er konden op de kleine logeerkamer geen twee bedden staan. Maar vóór Trijnie komt, moeten we nog even een hartig woordje met elkaar spreken.

Jullie kunnen alleen bij elkaar slapen, als je me belooft, dat er 's avonds geen ellenlange babbelpartijen gehouden zullen worden."

„Dat zal ik vast en zeker niet doen, moeder."

„Goed, zet dan nu nog wat bloemetjes op jullie kamer en help me even tafel dekken. Trijnie en haar moeder komen vanmiddag en ik heb mijn handen nog vol."

„Vijf borden moet ik klaarzetten," bedacht Marijke, „en als ik weer tafel moet dekken, moeten het er zeven zijn, want dan is Trijnie hier. Heerlijk! Heerlijk!"

Toen ze 's middags uit school kwam, was alles heel feestelijk. Op de theetafel stond de goudgele cake al naast het theelichtje, waarop de gezellige Zondagse theepot stond met de Chinese poppetjes er op.

En wat een bloemen waren er in huis. En heus niet allemaal van vader.

Van mijnheer Valentijn en van de klas en o, neen maar, die nare mevrouw uit Anne-Bertha had ook nog bloemen gestuurd. Misschien had ze nu wel berouw, dat ze niet vriendelijk was geweest voor Trijnie's moeder.

„Wanneer kunnen ze nu komen, moeder?"

„Elk ogenblik, meiske. Haal nog even een doek over Marja's snuitje, want ze heeft zich weer vies gemaakt."

„Kom hier, ondeugd, we zullen jou zelf maar Viespeuk noemen," moederde Dromelot.

En net toen Marijke met haar zusje in de keuken bezig was, toeterde de auto.

Marijke liet haar kleine zusje staan met dichtgeknepen ogen en een zeeptoetje en vloog naar buiten. Ze was haar belofte om kalm te zijn al onmiddellijk vergeten. Ze vloog naar haar vriendinnetje toe en sloeg de armen om haar hals.

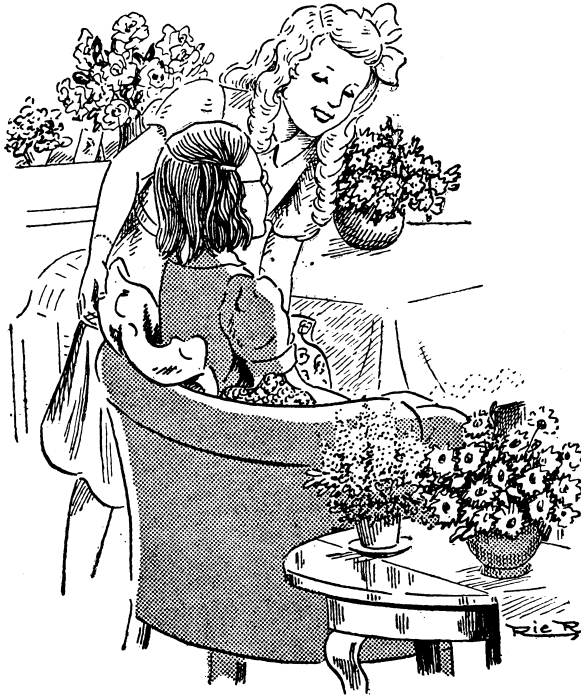
„O Trijnie, fijn dat je er bent. . . . enne. . . . enne. . . ."

Trijnie zag erg witjes en droeg een donkere bril. Ze wankelde even onder de wilde omhelzing van Marijke en moeder zei:

„Zie je nou, wildebras, dat we erg voorzichtig moeten doen? Kom, laten we Trijnie eens even helpen."

Zo zat het patiëntje even later in een heerlijk gemakkelijke

stoel met veel kussens en wat werd het toen gezellig. Natuurlijk kwamen mijnheer Valentijn en zijn vrouw en Tarzan blafte en stelde zich aan als een verwend schoothondje in plaats van een geleidehond. Toen kwam het feestmaal met de chocoladepudding en vanillesaus toe. Maar vlak daarna moest Trijnie al naar bed, anders zou de dag



te vermoeiend voor haar worden.
„Mag ik dan ook naar bed, moeder?”
Mevrouw Verdonck schudde lachend het hoofd.
„Neen meisje, je mag niet gelijk met haar naar bed, want dan zou je je belofte wel eens kunnen vergeten. Maar je mag Trijnie wel even helpen, als je niet te wild doet.”
Marijke ging mee naar boven. Ze hielp haar vriendinnetje met de lastige knopen en haakjes en reikte haar d'r pyama aan.

„Kun je weer echt alles zien, Trijnie?”

„Ja, zelfs met mijn donkere bril op zie ik alles veel beter dan vroeger.”

„Maar”

„Even stil zijn, Marijke. Ik wil bidden.”

Met haar armen op de vensterbank geleund, keek Marijke de straat in en wachtte, tot haar vriendinnetje klaar zou zijn met haar gebed.

„Als ze in bed ligt, zal ik zeggen, dat ik voortaan heel anders voor haar zal zijn en niet altijd in de eerste plaats om mezelf zal denken,” bedacht Marijke.

Maar ze zei niets van dat alles. Zie je, zulke dingen zeg je niet. Die probeer je alleen maar te doen.

Je naaste liefhebben als jezelf! Dat is ook zo moeilijk.

Dat was niet alleen lief zijn voor Trijnie. Dat was niet meer zo moeilijk na alles wat er gebeurd was. Het was ook geduld hebben, als Marja lastig was of wanneer Jan-Gijs vervelende streken uithaalde.

's Avonds in bed peinsde Marijke er nog eens over.

„Zo kun je niet uit jezelf zijn,” bedacht ze. „De Here Jezus moet je hart veranderen, dat je het wel kunt.”

Als je goed begreep, dat je het niet zelf kon, ja, dan bad je veel langer en ernstiger dan anders.

Marijke's ogen begonnen te prikken.

„De zandman is geweest,” dacht ze. „Hij had zijn zandzak bij zich en hij heeft me lelijk geraakt.”

Zo soesde ze in slaap en dacht aan sprookjesverhalen, die onverbeterlijke Dromelot.

INHOUD

	Blz.
1. Marijke	7
2. Zo'n rare dokter	12
3. Marijke droomt weer eens en doet een ontdekking .	15
4. Nieuws over juffertje Grootoog	21
5. Een veelbewogen schooldag	27
6. Vader heeft een prettig nieuwtje	31
7. Marijke heeft goede voornemens	36
8. Marijke en Tini worden weer goed	40
9. Met z'n drietjes uit	43
10. Phé Ruiten roddelt over Trijnie	49
11. Dromelot kan niet dromen	53
12. In de kerk	55
13. Zondag thuis	60
14. Tini de toverheks	64
15. Sneeuwvitje	68
16. Waar was Trijnie?	71
17. Bezoek aan Trijnie	79
18. Goed nieuws	85
19. De blijde dag	89